

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Och Anden och
bruden säger:
"Kom!" Och den
som hör det ska
säga: "Kom!" Och
den som törstar
ska komma, och
den som vill ska
fritt få ta emot
livets vatten.

(Uppenbarelsboken 22:17)

**Babels välde &
Guds rike**

Ledare av Berno Vidén

**Vad leder till sann
omvändelse?**

Bibelstudium om Uppenbarels-
boken av Paulus Eliasson

**Herrens arm är
inte för kort!**

Appell av Märta Berg
Strömmare

Babels välde & Guds rike

Text: Berno Vidén

"Och Herren Gud gjorde kläder av skinn åt Adam och hans hustru och klädde dem" (1 Mos 3:21).

Här fick människan lära sig att synden förde med sig konsekvenser. För första gången i historien offrades ett djur och blod rann. De blev beklädda och beskyddade av Gud.

I kapitlet som följer beskrivs hur Kain slog ihjäl sin bror Abel på grund av avundsjuka. Efter att ha avslöjats erkänner Kain och utropar: "Mitt brott är för stort för att förlätas." Också här ser vi hur Gud trots Kains illdåd fortsätter att beskydda honom:

"Och Herren satte ett tecken på Kain så att ingen som mötte honom skulle döda honom" (1 Mos 4:15).

Kains fortsatta historia vittnar om hur människor vänder sig bort från Gud. Bibeln kallar det varnande för "Kains väg"

(Jud 1:11). Ändå ser vi den här gränslösa Guds omsorg mitt i allting.

Noas dagar

Vi läser ur sjätte kapitlet:

När människorna började föröka sig på jorden och döttrar föddes åt dem, såg Guds söner att människornas döttrar var vackra, och de tog till hustrur alla de ville ha. Då sade Herren: "Min Ande ska inte bli kvar i människorna för alltid, på grund av deras förvillelse. De är kött och deras tid ska vara hundratjugo år."

Vid denna tid, då Guds söner gick in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem, och även senare, levde våldsverkarna på jorden. Detta var forntidens väldiga män som var så ryktbara.

Och Herren såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt var alltigenom onda. Då sörjde Herren att han hade gjort människor på jorden, och han var bedrövad i sitt hjärta. Herren sade: "Människorna

Ni ska bli lika Gud! Det var ormens tydliga besked till kvinnan som föll för frestelsen och åt av den förbjudna frukten. Gud hade tydligt varnat och förklarat konsekvenserna. Både Adam och Eva handlade i direkt uppror mot Gud.

Det blev ett högt pris att betala men trots olydnaden så ser vi ändå hur Gud står där. Mannen och kvinnan utvisades från Edens lustgård men Gud övergav dem inte:

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871 (Print)
ISSN 3035-6229 (Online)

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen.

Ansvarig utgivare: Berno Vidén
Redaktionen: Berno Vidén,
Paulus Eliasson och Zebastian Vidén

© Midnattsropet 2026
Kontakta tidningen för tillstånd att
använda material.

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

Sprides fritt!
Omslagsfoto: Melody Sundberg

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A, 175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

som jag har skapat ska jag utplåna från jordens yta – både människor och fyrfotadjur, kräldjur och himlens fåglar. Jag sörjer att jag har gjort dem” (1 Mos 6:1-7).

Det är en fruktansvärd tragik vi läser om här, och vi vet inte exakt hur tillståndet var på jorden. Det var i alla fall en mycket extrem situation och något väldigt onormalt som låg långt utanför vad Gud hade tänkt för människan. Man hade forcerat gränser och öppnat för mörka, ockulta krafter. Det hade gått så långt att det inte längre fanns något hopp. Om Gud hade låtit det vara hade förmodligen hela världen gått under i den ondska som var rådande.

Men så står det i versen som följer att Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon (v 8). Noa var annorlunda. Man förstår då man läser att han hade vinnlagt sig om att i sitt hjärta och sinne bevaras i en gudsgemenskap. Han hade förmågan att höra, urskilja och förstå Guds handlande, och fick uppdraget att bygga en ark. Bibeln beskriver den här händelsen noggrant och lyfter även fram den som en bild på Jesus, den verkliga räddningsarken.

När Jesus i evangelierna talar om sin tillkommelse jämför han med hur det var på Noas tid. Han lyfter fram Sodom som ett exempel på hur Gud stiger ned – och genom Abrahams förböner räddas den rättfärdige Lot från förstörelsen. När Gud under olika tider och situationer tar itu med synden, visar han alltid på en väg ut ur den dom som väntar.

Noa kom efter floden till en förnyad jord där ondskan borde ha varit utplånad, men det går inte lång tid innan vi återigen kan läsa om hur människan vänder sig mot Gud på olika sätt:

Kush blev far till Nimrod, som var den förste som fick stor makt på jorden. Han var en väldig jägare inför Herren. Därför brukar man säga: ”En väldig jägare inför Herren som Nimrod.” Hans rike hade sin början i Babel, Erech, Akkad och Kalne i Shinars land. Från det landet drog han sedan ut till Assyrien och byggde Nineve, Rehobot-Ir, Kela och Resen mellan Nineve och Kela. Detta är den stora staden (1 Mos 10:8-12).

Nimrod

Nimrod är en gåtfull person i Bibeln. Förutom i Första Mosebok nämns han även i Första Krönikaboken. Det står inte så mycket mer om honom, men han var den första som fick stor makt på jorden

och hans rike började i Babel. Han byggde upp ett världsrike.

Nimrod tolkas på olika sätt i olika traditioner, dels inom judendomen och dels inom kristendomen, men man är enig om att han var den första mäktiga stormaktspersonen efter syndafloden. Han framställs som någon som arbetade för att skapa enhet under ett diktatoriskt välde, där hans regler skulle gälla. Han ville skapa ett rike där Gud inte gavs plats och där han själv kunde ta åt sig äran.

Nimrod har blivit en symbol för det som har med människans stolthet att göra – självupphöjelsen, det som handlar om upproret mot Gud. Vi kan se det politiskt, religiöst, på olika sätt, men historiskt visar namnet på att Nimrod var en stor man med mycket makt.

Att han var en jägare inför Herren har också tolkats på olika sätt. Dels att han var en regelrätt jägare som var ute och jagade djur, och dels att han jagade människor. Det är inte svårt att se Nimrod som en av initiativtagarna till det som kommer i nästa kapitel; bygget av Babels torn.

Babels torn

När Bibeln talar om Babels torn så går den inte in på detaljer, men den fokuserar kring en andemening. Kort sagt så varnar Skriften för Babels välde. Babel verkade för enhet –för att inte bli kringsspridda ut över jorden. Det var viktigt i sammanhanget. Ett enat toppstyrt rike, helt oberoende av Gud. Vi läser i kapitel 11:1-4:

Hela jorden hade ett enda språk och samma ord. Men när människorna bröt upp och drog österut, fann de en lågslett i Shinars land och bosatte sig där. De sade till varandra: ”Kom, så slår vi tegel och bränner det!” Teglet använde de som sten, och som murbruk använde de jordbeck. Och de sade: ”Kom, så bygger vi oss en stad och ett torn med spetsen uppe i himlen! Låt oss göra oss ett namn, så att vi inte sprids ut över hela jorden.”

Vår tids stormakter kan ses som paralleller i kampen om världsherravälde. Kampen vi ser mellan Kina, Ryssland, USA, Indien och andra stora nationer, striderna om att göra sig ett starkt namn, att vara världsledande inom ekonomi, politik, religion etc. Man är beredd att omdana hela världsordningen, och enorma babelsvällden byggs upp.

”Då steg Herren ner för att se på staden och tornet som människorna byggde” (1 Mos 11:5).

Människor utstod svåra lidanden mitt i detta enorma bygge, alla dessa som offrades på grund av förtryck och hårt slaveriarbete. Detta pågår idag när stormakterna tvingar tusentals och åter tusentals unga män och kvinnor ut till frontlinjerna i dagens fruktansvärda krig. Människans värde är förminskat till ett minimum. Även situationen för de miljontals flyktingar som tvingats från sina hem har slående paralleller med situationen i Babel. Makten ska erövrats till varje pris, oavsett konsekvenser.

Gud förhindrade en katastrof

Herren sade: ”Se, de är ett enda folk och de har ett enda språk. Detta är deras första tilltag, och härafter ska ingenting vara omöjligt för dem vad de än beslutar sig för. Låt oss stiga ner och förbistra deras språk, så att den ene inte förstår vad den andre säger.” Så spred Herren ut dem därifrån över hela jorden, och de slutade bygga på staden (1 Mos 11:6-8).

Gud steg ner och såg till att språkförbistringen blev ett faktum och bromsade därmed en fruktansvärd utveckling. Han satte stopp för något som stod i vägen för en oerhört viktig prioritering, nämligen det messianska löftet.

Abraham

Redan i nästa kapitel kan vi läsa om hur Gud tar ut en speciell person för ett gudomligt uppdrag. Gud kallade Abraham att dra ut från sin släkt, från sitt folk och från sitt land. Gud skulle leda honom till ett land och göra av honom ett nytt folk och en ny nation.

Men för att riktigt poängtera att det nu inte handlade om Abrahams förmåga eller tillgångar, så plockade Gud av honom bit för bit av sådant som anses nödvändigt för att framgångsrikt lyckas med sina förehavanden. Av det som ingenting var formade Gud sitt egendomsfolk. Men det var viktigt att lämna Babel och dess inflytande.

Abraham trodde Gud och de löften han gett och såg framåt. Hebréerbrevet beskriver gripande:

”I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut till ett land som han skulle få i arv, och han gav sig i väg utan att veta vart han skulle komma.”

På hans ålderdom föddes löftessonen Isak av en aldrig Sara, och den nya släktlinje som så småningom ledde fram till Jesus var ett faktum.

När vi läser om Babylon och nödvändigheten av att dra ut därifrån, så kan man fundera på vad det innebär i vår tid. Är det då fel med enhet – att sträva efter att förenas inom tänkbara och otänkbara områden, att söka samförstånd? Ja, vi måste skilja på enhet och enhet. Kyrkoekumenik är en sak. Religionssynkretism är också en sak. Men de här storheterna som man talar om när man skapar världsskyrkor exempelvis, stora paraplyer som ska inrymma och omfamna alla, det varnar Bibeln för. Det man vanligtvis bygger handlar inte om en biblisk enhet utan en enhet som har Babel som moder.

Sann enhet

I Johannes 17 ber Jesus till sin Far för sina lärjungar:

”Jag ber att de alla ska vara ett, och att de ska vara i oss, liksom du, Far, är i mig och jag i dig. Då ska världen tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du

gett mig har jag gett till dem, för att de ska vara ett liksom vi är ett: Jag i dem och du i mig, så att de är fullkomligt förenade till ett. Då ska världen förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem så som du har älskat mig.”

Här läser vi om en sann biblisk enhet och det handlar från början till slut om Jesus. Det finns inget annat namn som kan ge frälsning. Inte heller någon annan religion eller livsåskådning. I ekumeniska sammanhang måste man erkänna andras sätt att tro och bekänna, där var och en vänder sig till sin gud. Men när Jesus ber om enhet har det ingenting med världens alla religioner eller politiska system att göra. Allt sådant får vi lägga bakom och gå ut till Jesus, utanför lägret!

Hur var enheten mellan Fadern och Sonen? De var ett, och där är vi inlemmade. Det står om församlingen, att vi är Kristi kropp här i tiden. Paulus skriver till för-

samlingen i Efesus: ”Gör allt ni kan för att bevara andens enhet genom fridens band. En kropp, en ande, liksom ni kallades till ett hopp vid er kallelse. En herre, en tro, ett dop. En Gud som är allas far. Han som är över alla, genom alla och i alla” (Ef 4:3-5).

Inför att Jesus skulle lämna sina lärjungar och fara hem till sin far i himlen var de oroliga och ängslades. De hade lyssnat till Jesu undervisning då han hade talat om Riket. Han hade lärt dem så oerhört mycket nytt och nu skulle han lämna dem. De hade sett undret på Golgata och de hade fått vara med och uppleva sina egna begränsningar, sin svaghet och sitt svek. Men Jesus kom tillbaka till dem och kallade dem på nytt. De hade varit med om så mycket, och nu förstår de att Jesus snart ska lämna, och frågorna väcks.

”När de nu var samlade frågade de honom: ’Herre, är tiden nu inne då du

Hälsning från Guantánamo, Kuba

Det kubanska folket har inget annat hopp

Broder Ramón Rigal har skickat en hälsning till församlingen tillsammans med en vädjan om förbön. Situationen är alltså svår i landet, främst orsakad av livsmedelsbrist och en enorm energikris, men också av fortsatta restriktioner mot fria, kristna församlingar. Fortsätt att bära våra kämpande syskon i bön.

Många välsignelser, syskon! Hur har ni det där borta? Här är allt mycket svårt på grund av problem med strömavbrotten; tiderna utan elektricitet blir allt längre för varje dag. Fortsätt att be för Kuba. Vi tackar Gud för den uppmuntran vi får genom hans ord, som kallar denna nöd för en lätt och tillfällig bedrövelse.

Aposteln Paulus påminner om följande löften:

”Vår nöd, som är kortvarig och väger lätt, bereder åt oss en väldig och överväldigande härlighet som väger tungt och varar för evigt” (2 Kor 4:17).

”Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår” (Rom 8:18).

Gud inte bara tröstar och hjälper oss i våra nuvarande jordiska prövningar. Han befriar oss också från de stora domar som ska sändas över jorden.

”Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet ska jag bevara och rädda dig ur prövningens stund som ska komma

över hela världen för att pröva jordens invånare” (Upp 3:10).

Naturligtvis kommer de prövningar vi upplever nu att vara små i jämförelse med dessa omfattande domar som ska drabba jorden för att pröva dem som bor på den.

När den tiden kommer, om vi håller fast vid tron, kommer vi att vara i Faderns hus, eftersom Herren har gått bort för att bereda plats för oss.

Så, älskade bröder och medtjänare, låt oss inte tappa modet på grund av dessa lätta prövningar. Som det står i 1 Tessalonicerbrevet 4:18: ”Trösta därför varandra med dessa ord.”

Idag vaknade jag och reflekterade över det bibelordet. Sammanhanget handlar om Kristi återkomst. Det förundrar mig att vi, när Kristi återkomst är så nära och

ska återupprätta riket åt Israel?' Han svarade dem: 'Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som Fadern i sin makt har bestäm.' Men, det finns ett men: "Men, när den helige Ande kommer över er ska ni få kraft och bli mina vittnen."

Här är hemligheten som kan genomlysas och avslöja även nutida babelsbyggen, hemligheten som kan sätta himmelskt ljus på allt som sker.

När pingstdagen kom var de alla samlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som när en våldsam storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Alla uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala. I Jerusalem bodde fromma judiska män från alla folk under himlen.

När dånnet hördes samlades folkskaran, och alla var skakade eftersom var och en hörde sitt eget språk talas (Apg 2:1-6).

Tänk på vad vi nyss har läst om Babel, hur Gud steg ned och förbistrade tungomålen, språken. Den ena förstod inte den andra. Han satte stopp för människans ondska. Han hindrade dem – för att istället förbereda en annan väg.

Här möter vi en Andens enhet, som manifesterades på pingstdagen i Jerusalem. Församlingens syskon förkunnade evangelium med skärpa för alla människor som kommit till Jerusalem den dagen, allteftersom Anden ingav dem att tala.

Babels enhet skapar förvillelse, ondska och olycka för människor. Falska föreställningar om vad som är gott, vad som är välfärd, vad som är lycka. Men så kommer Guds Ande och belyser och visar vad människan behöver.

På pingstdagen trädde Petrus fram och förkunnade evangelium med en sådan skärpa att åhörarna blev överbevisade om nödvändigheten att vända om. Hela församlingens tidsålder fångas i de ord han förmedlade, ända fram till tillkommelsen – Herrens dag. Då vi lever nära Jesus är tillkommelsen levande och ständigt aktuell; ett evighetsperspektiv, med blicken på det tillkommande för att rädda det närvarande.

Det himmelska ljuset avslöjar och Anden blir given för ett sant och rättfärdigt bygge – att förkroppsliga Kristus och församlingen. Det är ett bygge som bespottas och som inte passar in i den här världen. Det hör framtiden till. ■

ket har än Jesus!

mitt i så mycket lidande – åtminstone här på Kuba – talar så lite om Jesu tillkom-melse.

Tiden i fängelset

Du kan inte föreställa dig hur många gånger jag läste Uppenbarelseboken i fängelset, då jag avtjänade tvåårigt straff för att ha hemundervisat mina barn tillsammans med min fru. Varje gång blev den till föda för min själ, ett hopp och ett träffande ord som jag kunde använda i det evangeliska arbetet i fängelset.

Det kubanska folket har egentligen inget annat hopp än Kristus, eftersom det är mycket svårt att leva utan tro under de så svåra förhållanden som råder. Men många troende är upptagna av tanken på en fysisk befrielse och ser den som

Guds svar – till exempel att Trump skulle ingripa i Kuba – men kanske kommer det aldrig att ske. Kristi återkomst är däremot fortfarande vårt hopp.

Mitt i vedermödor och brist ger oss Gud på något sätt andrum, eftersom han förbarmar sig över sitt folk. Detta är en god tid för evangelisationsarbete, men många blir bittra. I stället för att söka Lammets som tar bort världens synd, som Johannes sade, vill de bara ha ekonomisk trygghet. ■

Broderliga hälsningar från församlingen i Guantánamo, genom Ramón Rigal

TILLBAKABLICK och bön för framtiden

Rapport av Zebastian Vidén

Dominikanska republiken är ett land i ständig förändring. Jag blev påmind om hur tiden rusar då jag satt utanför ett hem här i Palavé och tittade på husfasaden. Huset byggdes 2006.

Sedan dess har presidenter avlöst varandra, och partiledare har bytt parti. Då, för 20 år sedan, var **Leonel Fernández** president för andra gången. Han hade tidigare varit president mellan 1996 - 2000, och hade då bland annat satt som mål att modernisera landet. Att göra det till ett litet New York – som jag minns någon sa. Huvudstadens avenyer och huvudleder antog nya former när expressvägar med broar och tunnlar byggdes. Landet blev nog på sätt och vis mer ekonomiskt välmående.

Idag – anno 2026 – har vi en annan president, för ett annat parti. Men landet fortsätter att utvecklas, på gott och ont. Huvudstaden Santo Domingo har idag en förbifart, som visserligen inte kan jämföras med Förbifart Stockholm rent tekniskt, men den är i full användning sedan ett antal år tillbaka och avlastar de tungt trafikerade vägarna genom staden.

Google och Dominikanska republikens regering har inlett ett projekt där förstnämnda ska etablera sin åttonde digitala knutpunkt i just Dominikanska repu-

bliken – den första i Latinamerika. Ett prestigeprojekt, och man hoppas såklart att det ska leda till att landet blir än mer eftertraktat för olika verksamheter.

Huvudstaden är en metropol med drygt fyra miljoner invånare. Invandringen är stor från platser runt om i Latinamerika i hopp om ett bättre liv. Från Venezuela har det under åren kommit en stadig ström invandrare i flykt från situationen där – vilket är ganska intressant i perspektiv, då jag som barn minns hur många dominikaner sökte sig till andra sidan Karibiska havet, till just Venezuela, med förhoppningen om ett bättre liv där, eller kanske för att ta sig vidare landvägen därifrån.

En dag då för 20 år sedan mötte vi en familj som förlorat allt. **Elia** och **Maria** med sina fyra små barn, som fram till den här händelsen bott i sitt trähus i Palavé, som så många andra. Den här dagen möttes vi av en tragedi, som hade kunnat bli en ännu värre tragedi. Deras hem hade brunnit upp – och om det inte vore på grund av en för dem okänd man, som skyndade in i huset och hämtade ut yngste sonen Oscar, hade det helt säkert slutat ännu mer olyckligt.

För att sammanfatta historien så kunde vi i Comunidad Maranata, under ledning

Broder Lacay och Zebastian. Lacay satt i fängelse i Najayo i Dominikanska republiken i många år, där han blev frälst och döpt. Idag är han en fri man, som är bevarad i Kristus.

Zebastian tillsammans med Elia, Papolo och Joaquín. För ca. 20 år sedan byggde församlingen tillsammans med byggmästare Isaias Rodriguez ett nytt hus åt Elias familj.

av broder och byggmästare **Isaias Rodriguez**, hjälpa familjen med ett nytt hus. (Läs mer om detta i Midnattsropet nr 1 och 2 2006)

Samma år hade Midnattsropet även ett reportage om en broder i fängelset i Najayo. Stina Fridolfsson skrev om denne storvuxne broder **Lacay** som alltid höll ett vakande öga över fängelseförsamlingen. Läs gärna artikeln i Midnattsropet nr 4 2006 om du vill veta mer om hans väg till frälsning.

Två decennier är en ganska lång tid, och mycket har hunnit hända. Broder Lacay är sedan länge frisläppt ur fängelset. Men desto större är att han än idag är bevarad i frälsningen. Själv har jag träffat honom vid några fåtal tillfällen i frihet, och det är alltid en fröjd. 67 år gammal kämpar

han nu med diverse krämpor och liknande, men med tron på en levande Gud och ett hopp som ej kan slå fel.

Familjen i Palavé har också gått igenom mycket under de 20 åren som gått sedan vi lärde känna dem. De "små" barnen är nu vuxna, varav några har egna familjer. Äldsta dottern läser till läkare. Mamman i familjen – **Maria**, fick tragiskt lämna jordelivet för en del år sedan till följd av sjukdom. Elia jobbar som nattvakt på ett företag i närheten av Palavé.

Kontrasterna är slående. Dominikanska republiken är ett land som på många vis växer ekonomiskt. Levnadsstandarden för medeldominikanen idag, går inte att jämföra med hur den var på 80-talet då Maranataförsamlingen först kom hit, men samtidigt finns det en stor skugga. Alla

dessa människor som inte finns. En snabb sökning på Google indikerar att mellan 500 000 och 1 miljon papperslösa haitier befinner sig i Dominikanska republiken. I Palavé möter jag dem dagligen.

Ska de ge sig ut i jakt på jobb så är risken alltid överhängande att de någonstans på vägen stöter på migrationspolisen som då griper dem och sätter dem i förvar, antingen tills de kan bevisa sin legala status och bli frisläppta, eller deporteras till Haiti. Är de i behov att uppsöka ett sjukhus gör de det med samma risktagande.

Man kan säklart undra över varför man frivilligt flyr till ett land, trots de risker det innebär – och svaret är nog lika dystert som enkelt. En broder i Haiti som jag har kontakt med ibland yttrar ofta orden "det finns ingenting ...", och då menar han det. Det finns inte jobb, det finns inte pengar, det finns inte mat. Det finns med andra ord inte någonting av det som vi i Sverige ser som mest grundläggande för att kunna leva.

Broder Lacay och ovan nämnda familj har något gemensamt. Ja, bägge hör på olika vis till samhällets marginaliserade. Lacay är dominikan, men hamnade snett i livet vilket ledde till fängelse. Familjen är invandrade haitier som genom åren kämpat med sin legala status här i landet.

Men vad de först och främst har gemensamt med varandra, och med oss, är att de är våra trossyskon. De har tillsammans med oss blivit medborgare i ett rike.

Dominikanska republiken och Haiti kan man tycka är varandras motsatser när det gäller mycket. De delar visserligen en ö och mycket historia tillsammans, men de delar också ett öde – de har ett gemensamt mål, och det är att de har ett slut. Detta gäller även Sverige och alla andra nationer i världen. Gud har i sin suveräna makt bestämt om tider och gränser för alla folk. Det står dock om ett rike som kommer att bestå för evigt, och det riket är vi medborgare i. Där rättfärdighet bor.

Missionsbefallningen är inget socialt projekt där vi ska försöka fixa den här världen till det bättre. Tänk om det vore så enkelt ...

Missionsbefallningen är något långt större. Det handlar om en krigsförklaring mot den här världens furste – om att rycka människor ur drakens käftar och föra in dem i Sonens rike. Evangelium är Guds kraft till frälsning, och det får förvisso sociala implikationer. ■

GUDS FOLKS VÄG – EN SÄLLSAM VÄG

I Tredje Moseboks tionde kapitel läser vi om Arons söner, Nadab och Abihu. Mose hade gett instruktioner om gudstjänsten, själv invigt den och smort Aron till överstepräst, ja stora manifestationer hade ägt rum. Då står det att Nadab och Abihu tog varsitt fyrfat, lade eld och rökelse i dem och bar fram främmande eld inför Herrens ansikte – en annan eld än den han hade befallt dem att bära fram.

Då utgick eld från Herren och förtärde dem, så att de föll döda ned inför hans ansikte. Aron hade flera söner, men två av dem föll alltså döda ner. Mose sade då till Aron: "Detta är vad Herren har talat: På dem som står mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket vill jag förhärlika mig." Och Aron teg stilla.

Detta ord – att Gud vill bevisa sig helig på dem som står honom nära, och inför allt folket – är en tanke som genomtränger hela Skriften.

Vi ser det exempelvis i det budskap som Hesekiel bär fram om Gogs härnadståg i kapitel 38 och 39. Vi läser om hur Gog bådats upp och marscherar mot Israels land med många folk i sitt följe. Men hela detta företag faller samman. I slutet av kapitel 38 står det:

"Så ska jag bevisa mig stor och helig och göra mig känd inför många folks ögon. Och de ska förnimma att jag är Herren."

Samma tanke återkommer i kap 39:27.

"När jag låter dem vända tillbaka från folkslagen och församlar dem från deras fienders länder, då ska jag bevisa mig helig på dem inför många folks ögon."

Undervisning av Hans Lindelöw

Guds väg för sitt folk genom tiden är förunderlig, och Gud provar dem ständigt.

Abraham, Melkisedek och Sodoms konung

Gud provade Abraham genom att låta honom möta två personer som var riktiga fenomen. I Första Mosebok 14:17-18 läser vi att de kom honom till mötes, så tätt inpå varandra att det nästan kunde se ut som om de kom tillsammans.

Abraham hade just utkämpat en strid med sina 318 män och vänt ett svårt nederlag till seger på Sodoms slätt. Konungarna där hade blivit förödmjukade och besegrade av Kedorlaomer och hans allierade, som hade tagit ett stort krigsbyte där även Abrahams brorson Lot ingick. Men Abraham fick helt uppenbart undsättning från ovan. Med sina 318 man tog han tillbaka allt gods och befriade Lot.

I den sjuttonde versen står det:

"När han nu var på återvägen, sedan han hade slagit Kedorlaomer och de konungar som var på hans sida, gick konungen i Sodom honom till mötes i Svedalen, det är Kungadalen. Och Melkisedek, konungen i Salem, lät bära ut bröd och vin; denne var präst åt Gud den Högste."

Här kom alltså två konungar. Den ene var en prästkonung, Melkisedek, och den andre var konungen i Sodom. Det rörde sig om två helt olika slag av ledare, men Abraham förstod situationen och dömde rätt: han tog emot Melkisedeks välsignelse, men avvisade Sodoms konungs er-

bjudande. När konungen i Sodom erbjöd honom det återtagna godset och sade: "Ge mig folket, godset må du behålla för dig själv", svarade Abraham att han inte ville ha så mycket som en tråd eller en skorem av det som tillhörde Sodom. Däremot böjde han sig för Melkisedek, vars verkliga storhet Hebréerbrevet senare bekräftar, och gav honom tionde av allt.

Bileams kompromiss och villfarelse

Ett annat tillfälle då ett andligt fenomen uppträder är när Israel är på väg genom öknen. De närmar sig slutet av sin ökenvandring och striderna har börjat. Balak, konungen i Moab, blir djupt oroad över Israels frammarsch och anlitar Bileam.

Bileam besatt en oerhörd förmåga; han hörde Guds röst. Konung Balak var angelägen om att Bileam skulle förbanna Israel, vilket vi läser om i Fjärde Moseboken 22. Israels barn hade slagit läger på Moabs hedar på andra sidan Jordan, mitt emot Jeriko. Balak såg allt vad Israel hade gjort mot amoréerna, och Moab greps av stor fruktan eftersom folket var så talrikt.

Balak skickade sändebud till Bileam i Petor med budskapet:

"Se, här är ett folk som har dragit ut ur Egypten, det övertäcker marken och har lägrat sig mitt emot mig. Så kom nu och förbanna detta folk åt mig, ty det är mig för mäktigt. Kanske ska jag då kunna slå det och förjaga det ur landet. Ty jag vet att den du välsignar är välsignad, och den du förbannar blir förbannad."

Det var inte utan grund som Balak hade detta intrycket av Bileam. Men när vi läser kapitlen 22, 23 och 24 ser vi något märkligt. Tre eller fyra gånger uppmanar Bileam Balak att frambära offer för att förbereda sig på vad Gud ska tala. Varje gång bär Balak fram offren, och varje gång får Bileam ett budskap som går totalt emot allt vad Balak hade önskat. Bileam säger själv: "Hur ska jag kunna förbanna den som Gud inte förbannar?"

Men till skillnad från Melkisedek och konungen i Sodom – som inte hade någonting med varandra att göra – får samröret mellan Bileam och Balak en mycket olycklig utgång. Trots att Bileam bär fram ett enormt, högstämt och profetiskt budskap av stor dignitet, slutar det i en kompromiss. Bileam var en profet som bodde i det område där Balak hade jurisdiktion, och på något sätt gav han vika.

Aposteln Petrus och Judas lyfter fram Bileam som ett varnande exempel. Judas skriver i sitt brev:

"Ve dem! De har trätt in på Kains väg, de har för löns skull störtat sig i Bileams villfarelse."

Bileam framstår först som ståndaktig; när Balak sände furstar för att övertala honom vägrade han, och inte heller när ännu förnämligare furstar skickades gav han med sig utan att först fråga Herren. Han betonade starkt: "Jag kommer inte att tala

något annat än vad Herren ger mig." Vi minns också berättelsen om åsnan som ställde sig i vägen för honom.

Men hur storslaget Bileams budskap än var, slutade det med att han gav ett ont råd till skada för Israel. Bileam saknade den förmåga som Abraham hade att helt avvisa frestelsen. När hans gärningar summeras i Skriften nämns ingenting om hans profetiors skönhet – det enda som står kvar är att han gav ett ont råd på det praktiska planet.

Det är på detta konkreta markplan som vi sätts på prov. Det handlar ofta om gods, guld och materiella ting.

Stridsfrågan i ändens tid: Guld, gods och himmelska skatter

Även i ändens tid, under Gogs härnads-tåg, verkar konflikten i hög grad handla om gods och guld. I Hesekiel ställs frågan till Gog från Saba, Dedan och Tarsis köpmän:

"Har du kommit för att ta rov? Har du församlat dina skaror till att göra byte, till att föra bort silver och guld, till att ta boskap och gods, till att ta stort rov?"

Det pågår en andlig konflikt bakom de yttre händelserna, och församlingen måste vara vaken. Församlingen har ingen skatt på jorden; vår skatt är i himmelen. Vår Frälsare Jesus säger i Bergspredikan:

"Samla er inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar

bryter sig in och stjälar. Samla er skatter i himmelen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar."

Jag påminns om ett budskap av Arne Imsen från 1974 som lagts ut på maranata.se under rubriken "Församlingen och framtiden". Han drog upp riktlinjer och siktade in sig på just de konkreta vardagsfrågorna som så lätt kan snärja oss. Om vi har vår skatt i himmelen behöver vi inte snärjas av de frågor som kommer att snärja en hel värld. Det är jordiska skatter som kommer att locka Gog, eftersom han har blick för det timliga.

Löftet till den segrande församlingen

Tänk på det underbara löftet till församlingen i Filadelfia:

"Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet, ska jag bevara dig och rädda dig ur den stund av prövning som ska komma över hela världen för att pröva jordens invånare."

Att vi är i kurs med de löften Herren ger till församlingarna är dock inget självklart för kött och blod. Guds löften i sig är absoluta, men det är alltid en fråga om församlingen faktiskt ställer sig till förfogande. Till varje församling säger han: "Den som vinner seger ..." och "Den som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna."

Vår tid här på jorden är kort – vi syns en liten tid och sedan försvinner vi. Men allt som sägs om Kristus är helt visst. Han är den förste och den siste, han som har Davids nyckel, Guds Son med ögon som eldslågor och fötter som glänsande malm. Hos honom finns inget ovisst. Men till församlingen säger han: Om du inte gör bättring, om du vinner seger. Det är avgörande att vi förstår vår plats och uppgift i den tid vi lever i.

Idag lever vi i ett massivt informationsflöde. Förr fanns inte information i denna omfattning, men nu har vi så mycket att överflödet riskerar att bli till ett mörker. Faran är att man blir likgiltig mitt i all upplysning. Men Herrens löfte står fast:

"Den som segrar ska jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han ska aldrig mer lämna det. På honom ska jag skriva min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt eget nya namn. Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna!" (Upp 3:12-13) ■

Du kan få **Glädje** i Gud

Appell av Yngve Stenfelt

När Gud skapade människan och satte henne i Edens lustgård, var det ingen trist plats. Där flödade glädjen över gemenskapen med Gud och med varandra. Men det fanns en som ville beröva människan denna glädje: motståndaren som bär det fruktansvärda namnet Satan. I Jesaja 14:12–14 beskrivs hans fall:

”Hur har du inte fallit från himlen, du strålande stjärna, du gryningens son! Hur har du inte blivit fälld till jorden, du som slog ner folken till marken! Du sade i ditt hjärta: Jag ska stiga upp till himlen, jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor. Jag ska sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag ska stiga upp över molnens höjder, jag ska bli som den Högste.”

Det var synden som berövade människan den sanna glädjen i Gud. Grundsyndens föddes i fiendens stolta hjärta; han ville stiga upp och ta den plats som endast tillhör Jesus – platsen på Guds högra sida. Han sa i sitt hjärta: ”Jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor.” Men Gud svarade med ett kraftfullt nej, och fienden störtades ner: ”Men ner till dödsriket störtades du, längst ner i graven.” Från avgrunden trädde han sedan in på människans scen, förklädd till en orm, för att bedra oss med sin överbudspolitik.

Bedragarens strategi

Ormen försöker intala oss att Gud är en glädjedödare som förbjuder allt: ”Skulle Gud ha sagt att ni inte får äta av något träd i lustgården?” Eva försökte rätta honom och förklarade att de visst fick äta av

Jesus tar inte glansen från livet. I världen finns ofta missuppfattningen att ett liv med Kristus innebär att man går miste om all glädje. Men det är precis tvärtom – ingenting kan mätas med glädjen i Gud. Samtidigt lever vi i en fallen värld, och vi vet att sorg och glädje ofta följs åt genom livet.

träden, utom det som stod mitt i lustgården. Men det hjälpte föga. Fienden hade redan fått ett lillfinger och skulle snart ha hela människan. Han intalar oss än i dag att Gud inte har något att ge, medan han själv lovar allt.

Där blir människan bedragen. Djävulen kommer endast för att stjäla, slakta och förgöra. Men Jesus säger: ”Jag har kommit för att de skall ha liv, och liv i överflöd” (Joh 10:10).

Låt oss se på vår egen tid. Under sommaren pågår festivaler runt om i landet. Musik, som kan börja oskyldigt, övergår ibland i en destruktiv djävulsdyrkan. Rytmer hamras in i sinnena. Världens glädje handlar ofta om att berusa sig för att för en kväll glömma vardagens sorger – men man talar aldrig om nästa dags baksmälla, eller om det andliga stupet mot avgrunden som väntar.

Världens glädje vaggas in i människans i en falsk sorglöshet där man missar varningssignalerna. Men plötsligt slår mörkret till, och man finner sig bunden av bojor man inte kan bryta. Idag glädje, imorgon tårar. Fienden visar sig till slut som det rytande lejon han är, redo att uppsluka. Vi ser det i det yttre mörkret

– i attributen och symbolerna, de svarta kläderna, hornen, döds skallarna – och om det yttre är så mörkt, hur förmörkat är då inte det inre? Hur reagerar man nu inför detta? Jo, med svordomar, eder och förbannelser. Med tillbedjan och upphöjelse av denna mörkrets furste.

Ett annat exempel är hur den ockulta världen ofta börjar i det lilla, kanske genom till synes harmlösa yogaövningar för kroppen. Men vad händer med själen när den tappar vaksamheten mot de andliga krafter som verkar i bakgrunden? Det ockulta börjar i en dämpad ljussfär men leder steg för steg in i ett totalt andligt mörker.

Källan som aldrig tryter

Men jag har ett glatt budskap till dig: Det finns ett blod, Jesus Kristi, Guds sons blod, som renar från all synd! Ett förbundsblod som förmår släppa dig fri ur fångenskapen och lyfta dig upp ur den torra gropan. Jesus är den som kan förvandla din klagan i fröjdesprång, klä av dig sorgens dräkt och omgjorda dig med glädje (Psaltaren 30:12).

Betyder då ett liv med Jesus att vi svävar

på moln, helt förskonade från jordiska sorger? Nej, livet här på jorden rymmer både glädje och sorg för oss alla. Att vara en kristen kan till och med innebära prövningar som världen slipper. Frågan är hur vi hanterar dem. Går vi ner oss i misshälsa, eller lyfter vi blicken i tro? Fienden vill få oss att gräva vår egen grav, men Gud har gett oss en motkraft: "Glädje i Herren är er starkhet" (Nehemja 8:10). Det är en glädje som inte bortser från svårigheter, bedrövelse och sorg, men som för oss igenom varje prövning.

När Jesus i sitt avskedstal stod inför att lämna sina lärjungar, greps de naturligt av sorg. Men Jesus tröstade dem med att Hjälparen, den helige Ande, skulle komma:

"När han kommer ska han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom. Om synd: de tror inte på mig. Om rättfärdighet: Jag går till Fadern och ni ser mig inte längre. Om dom: denna världens furste är dömd" (Joh 16:8-10).

Den helige Ande ger oss kraft att tjäna Gud med glädje. Jesus sa till sina lärjungar att de kommer att möta bedrövelse, men att deras bedrövelse ska vändas i glädje. Han använde bilden av en födande kvinna: hon har svår smärta när stunden är inne, men när barnet är fött kommer hon inte mer ihåg sin möda, utan gläds över det nya livet.

På samma sätt får vi som tror på Jesus glädjas mitt i våra svårigheter. Vi har en framtid som väntar. Vi ska få se honom som han är och vara med honom i evighet. Inga jordiska sorger kan ändra på det faktumet.

Strömmar av levande vatten

I Johannesevangeliet säger Jesus: "Frid lämnar jag efter mig åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte moder" (Joh 14:27). Ett oroligt hjärta har svårt att rymma Guds glädje, eftersom oron tar upp allt utrymme. Därför uppmanar oss Paulus i Filipperbrevet 4:4-7 att alltid glädja oss i Herren:

"Gläd er alltid i Herren. Än en gång säger jag: gläd er! Låt alla människor se hur vänliga ni är. Herren är nära. Bekymra er inte för något, utan låt Gud få veta alla era önskningar genom bön och åkallan med tacksägelse. Då ska Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus."

När Filippus kom till Samarien och

predikade Kristus, hände mäktiga ting. Onda andar för ut och sjuka blev botade, och det blev "stor glädje i den staden" (Apg 8:8). Att predika Kristus bär alltid med sig glädje. Glädjen i Samarien spreds vidare.

Filippus blev ledd ut på vägen mot Gaza där han mötte en etiopisk hovman som satt i sin vagn och läste ur profeten Jesaja bok. Filippus fick förklara Skriften utifrån profetian om Jesus, och efter att hovmannen bekänt sin tro döptes han i ett vatten längs vägen. Texten berättar att hovmannen sedan "fortsatte glad sin väg".

Det följer alltid en djup glädje av att följa Jesus. Att sträva emot gör ingen lycklig. Kanske upplever du ett glädjefattigt kris-

tet liv just nu? Du kanske har varit med länge, men hjärtats strängar har blivit ostämnda av livets törnar. Den ton som förr var så klar kanske skorrar falskt i dag. Då vill jag påminna dig om att du på nytt får ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor. Du får komma till Golgata och stämma ditt hjärta efter försoningens ton.

Att leva i oförsonlighet tär på krafterna, man orkar ingenting och glädjen uteblir, men när vi vänder blicken mot Jesus förvandlas vi. De som ser upp till honom strålar av fröjd. Strålglassen från Jesus återspeglas i deras ansikten. Den återglansen kan bli din genom Jesus.

Må Gud välsigna dig att söka dig djupt in i frälsningens glädjekällor! ■

Herrens arm är inte för kort!

Appell av
Märta Berg Strömmare

Vi kanske lite till mans har upplevt att våra armar är för korta och för få. Att våra krafter inte har räckt till; att vårt förstånd inte har räckt till. Att allt det vi ville, blev till platt ingenting. Vi har nog varit i den sitsen någon gång. Vi räcker inte till när vi ser oss omkring på nöden – detta gammaldags begrepp vet du väl fortfarande vad det betyder. Nöd. Det är vad vi har omkring oss. Fastän det kallas för kravaller, krig, pest, farsoter och jordskred, jordbävningar, översvämningar och tsunamis. Det är nöd.

Vi kallar det missbruk, vi kallar det för olyckor av skilda slag. Det må vara vad det vill, men det finns samlat under ett begrepp: Nöd. Och ser vi oss omkring på nöden, så måste vi i ärlighetens namn med gemensam mun erkänna att vår arm är alldeles för kort. Vi står oss slätt. Vi kan inte, och somliga av oss vill inte. Därför att också viljan har blivit skadeskjuten och lemlästad.

Uttrycket "Herrens arm är inte för kort" har jag lånat ur bibeln, av profeten Jesaja. Det är han som säger det, och han har fått Guds uppdrag att säga det i en tid som i mångt och mycket liknar vår. I en politiskt orolig tid, då nationen, folket han talade till, inte visste om de skulle vända sig till höger eller vänster; Syrien eller Egypten; hit eller dit, fram eller tillbaka. Man var förvirrad, för man visste inte varifrån olyckan skulle drabba och inte heller var hjälpen skulle finnas.

I det läget utövar man dessutom en religion som är hopblandad med precis vad som helst. Det har tydligen alltid funnits ett behov hos människan att byta ut en ärlig tillbedjan till himmelens Gud mot något som smakar lite bättre, som känns lite härligare, eller är mera politiskt korrekt, måhända. Vad vet jag. Jag levde inte på Jesaja tid, men då jag läser boken ser jag – vilka likheter det finns!

Jesaja säger: "HERRENS hand är inte för kort. Och hans öra är inte tillslutet" (Jes 5:1). I min norska bibel står det att han är inte lomhörd. Det vill säga; han hör och han vet. Men vad är då problemet? Jo, säger profeten:

"... det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra, era synder döljer hans ansikte för er, så att han inte hör er. Ty era händer är fläckade av blod, era fingrar av missgärning. Era läppar talar lögn, er tunga bär fram orättfärdighet. Ingen åberopar rättfärdighet, ingen dömer med sanning" (Jes 59:2-4a).

Jag har inte svårt att tycka att detta gäller vår tid. Jesaja hade en liknande omvärld att förhålla sig till och profetera över. Han fortsätter:

"På tomhet förtrostar de och talar lögn, de går havande med olycka och föder spindelnät. Den som äter av deras ägg dör, och krossas ett sådant, kommer det ut en orm. Deras spindelnät duger inte till kläder, sig själva kan de inte skyla med vad de tillverkat" (Jes 59:4b-5).

När jag läser den versen, tänker jag på den där dagen i Edens lustgård, alldeles i början, då Adam och Eva hörde Gud nalkas. De var vana vid att umgås med Gud där i lustgården. Men den här aftonstunden då de hörde honom nalkas fick de panik. De gömde sig och gjorde åt sig kläder av fikonlöv. Och så här långt efteråt, säger Jesaja att deras spindelnät duger inte till kläder. Sig själva kan de inte skyla med vad de tillverkat.

Det är kontentan när det gäller oss människor. Vi kan inte skyla oss med något vi själva tillverkar eller åstadkommer. Det vi själva kan tänka ut, det är spindelnät och fikonlöv. Men vad gjorde Gud? Jo, han ser människorna i deras erbarmliga situation och han tar ett får och slaktar det. Han gör kläder av skinn står det så underbart i första Mosebok, en sådan suverän bild på hur Gud löser det olösliga problemet:

Han har besegrat allt det onda. Och till din tröst, till din frihet, till din uppmuntran, till din frälsning och till ditt eviga hopp så säger jag det: Herrens arm är inte för kort.

"HERREN Gud gjorde kläder av skinn åt Adam och hans hustru och klädde dem" (1 Mos 3:21).

Vi går vidare framåt i Jesaja bok till ett kapitel som har som rubrik "Vedergällningens och återlösningens dag":

"Vem är han som kommer från Edom, från Bosra i högröda kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i sin stora kraft? Det är jag som talar i rättfärdighet, jag som är mäktig att frälsa" (Jes 63:1).

Nyss läste jag om hur alla talade lögn, och hur alla levde i ett sådant förhållande så att Gud måste dölja både ansikte och öron för dem. Men nu träder någon fram och säger:

"Det är jag som talar i rättfärdighet, jag som är mäktig att frälsa. Varför är din dräkt så röd, varför liknar dina kläder en vintrampares? En vinpress har jag trampat, jag ensam, ingen i folket hjälpte mig. Jag trampade dem i min vrede, trampade sönder dem i min förbittring. Då stänkte deras blod på mina kläder, så att jag fick hela min dräkt nerfläckad. Ty hämndens dag var i mitt hjärta, och året för min återlösning hade kommit. Jag såg mig omkring, men det fanns ingen hjälpare. Jag stod där i förundran, men det fanns ingen som understödde mig. Då hjälpte mig min

egen arm, och min vrede understödde mig" (Jes 63:1-5).

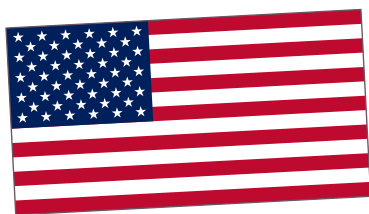
Detta är Försonarens ord. Hans namn är Jesus. Det var han som söndertrampade all den fiendskap som låg emellan människan och Gud. Det var han som söndertrampade all djävulens härsnärighet för att människan skulle få komma i gemenskap med Gud.

För att Gud skulle få höra människans rop, måste Jesus trampa sönder fienden som stod emot. Det kom ingen till hjälp, säger han. Nej, det var ingen som kunde. Lagen kunde inte. Goda gärningar och felfri uppfostran hjälpte inte ett dugg. Det fanns ingen hjälp att få.

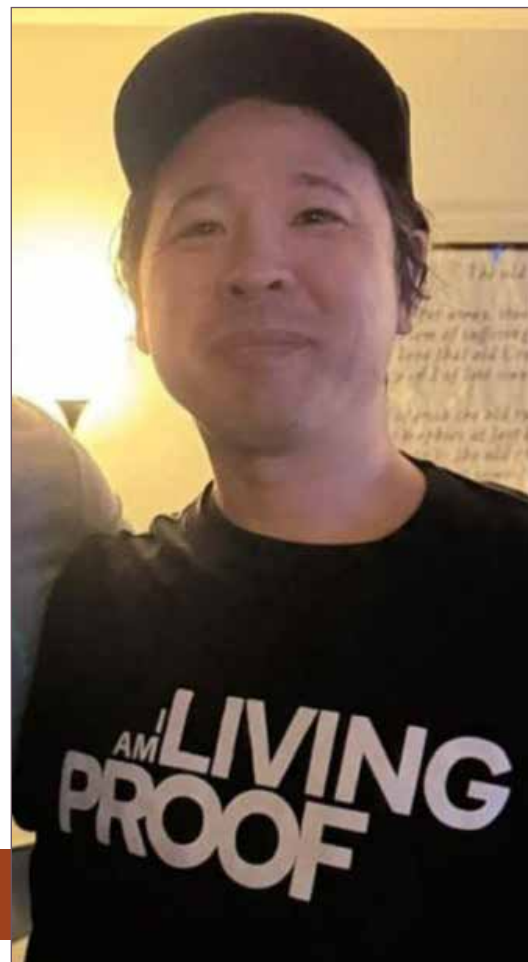
Det är vad jag har att säga till dig: Det finns ingen hjälp att få, utom detta enda; att Herrens arm inte är för kort. Herrens arm kom till min räddning, säger Försonaren, Jesus Kristus; min egen arm!

Min vän, jag vill påminna och betona: Gud är på din sida! Herren har betalat priset genom att ge sitt eget liv, trampat sönder all fiendens härsnärighet! Han har besegrat allt det onda. Och till din tröst, till din frihet, till din uppmuntran, till din frälsning och till ditt eviga hopp så säger jag det: Herrens arm är inte för kort. Han är här för att frälsa, och han gör det för sin egen rättfärdighets skull. Jag tackar dig Jesus, för att det är sant! Amen. ■

Guds kraft i USA:s mörkaste hörn

Vittnesbörd
av David Bertz

Jag har återigen varit i USA en tid, och det var så mycket som hände under den här resan. I San Francisco evangeliserade jag tillsammans med olika församlingar bland hemlösa. En församling som heter De hemlösas kyrka är ute nästan varje natt och delar ut mat samtidigt som de vittnar om Jesus. Så gott som alla jag träffade där har tidigare varit narkomaner och hemlösa, och nu gör de samma sak för andra som är kvar i det destruktiva livet, och upplever att matutdelning är ett väldigt bra sätt att kombinera med evangelisation.

Jag fick också se och erfara ganska många läskiga och obehagliga saker, men Gud var med hela tiden.

Väckelse i Stockton

Bland annat åkte jag till Stockton, en liten håla mitt i Kalifornien, för att vara med på tältmöten där. Tältmötena skulle egentligen hålla på i tre dagar, men de fortsatte i tre veckor eftersom det bröt ut en väckelse på platsen. När jag var på väg dit googlade jag på staden och såg att området var rankat som USA:s femte farligaste plats. Folk blir mördade på gatan ... bara så där. Då tänkte jag: Vad har jag gett mig in på?

Det kom otroligt mycket folk till mötena, och många fick möta Jesus till frälsning. Många blev helade till ande, kropp och själ, och då det inbjöds till förbön blev det helt fullproppat med unga människor som sökte sig fram för att ge sitt liv till Jesus. Sedan får man hoppas och be att det går bra med den fortsatta vandringen. Det var underbart att få se hur Gud verkade mäktigt mitt i all denna misär.

Faktum är att jag blev förvånad över hur illa det är i USA. Man ser hemlösa och narkomaner precis överallt, och känslan är att landet ligger under en förbannelse på något sätt. Men det var fantastiskt att se hur Gud verkar i de absolut värsta områdena.

En trygghet mitt i anarkin

I Stockton var jag i två dagar, och när jag sedan skulle gå genom stan för att ta ett tåg därifrån, visade det sig att tågen inte gick. Jag var tvungen att gå till fots några kilometer längre bort, och då slog mig tanken att det här kanske blir min sista vandring i livet. Ja jag trodde faktiskt att jag skulle bli mördad. Anarki rådde runt omkring mig av lösspringande kamphundar, bränder och till synes galna människor, där jag var på väg till Amtrak-stationen, varifrån snabbtågen går över hela USA.

Jag såg inte en enda normal människa, och tänkte att det vore så typiskt – och så sorgligt – om man bara skulle bli skjuten och dö där. Men mitt i denna djupa rädsla och oro blev jag påmind om att Herren har allt under kontroll, och jag kände hur hela atmosfären skiftade på en enda sekund.

Precis där fick jag då se att det fanns en

kristen församling och jag insåg direkt att det här fanns riktigt brinnande kristna. Det stod "Jesus" på en stor skylt, och jag förstod att här finns pånyttfödda troende som ber för området. De onda makterna hade inte alls något fäste på de närmsta hundra metrarna, och jag kunde känna mig helt trygg, och fick förvissning om att ingenting skulle hända mig. Jag fick där uppleva Guds kraft starkt och mäktigt.

Självvård och bibliska svar

Överallt dit jag åkte under min resa fick jag bo gratis. Gud öppnade dörrar och möjligheter så att jag kunde bo hemma hos folk utan att behöva betala någonting.

Bland annat bodde jag hemma hos broder John Thorell. Vi samtalade och gick igenom ganska mycket från mitt personliga liv – om saker från mitt gamla liv som jag inte riktigt haft frid över. Jag fick fantastisk självvård hos denne broder som nu är 88 år och som har en otrolig smörjelse. Det är verkligen ett helande som talar genom honom och som hjälper människor.

Under ett av våra samtal var det några verser från Romarbrevet 8 som talade extra starkt till mig. Innan jag blev frälst undrade jag ofta varför jag inte gav upp, hur jag överhuvudtaget orkade leva

vidare. Jag har läst det här kapitlet många gånger förut, men nu talade det till mitt liv på ett helt nytt sätt, och jag tror att jag fick mitt svar där:

”Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Vi vet inte vad vi borde be om, men Anden själv vädjar för oss med suckar utan ord. Och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden vädjar för de heliga så som Gud vill.

Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut. Dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formas efter hans Sons bild, så att Sonen blir den förstfödde bland många bröder. Och dem som han har förutbestämt har han också kallat, och dem som han har kallat har han också förklarat rättfärdiga, och dem som han har förklarat rättfärdiga har han också förhärligat. Vad ska vi nu säga om detta? Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss? (Rom 8:26-31)

Guds utsträckta hand

När vi tillsammans inför Ordet gick igenom mitt brokiga liv blev jag faktiskt förvånad över att det inte gick ännu sämre för mig innan jag blev frälst, men nu förstår jag: Gud har varit vid min sida hela tiden. Han har gått där med sin utsträckta hand. Han sökte mig och kallade på mig hela tiden, ända sedan långt tillbaka, men jag fattade inte tag i hans öppna hand.

John Thorell beskrev det som att Gud Fadern, Jesus och den helige Ande såg mig redan vid tidens begynnelse och bestämde sig för att lägga extra mycket kraft på att dra mig till sig. Därför tror jag att den helige Ande vakade över mig, även när jag levde som mest i synd och elände. Han såg till att människor kom fram till mig, evangeliserade för mig, såg till att jag fick traktater och att kristna människor hamnade i min väg. Ja, under de sista tio åren innan jag blev frälst var det otroligt många som kom fram och vittnade för mig om vägen till frälsning. Det var ingen slump.

Nu får jag göra samma sak själv, både här hemma och i USA: vittna för andra som har hamnat snett i livet.

Jag tackar dig och prisar dig, Fader, för att du har frälst mig. Tack för att du har sökt mig och att du har varit med genom den helige Ande ända från begynnelsen. Jag prisar dig Fader, i Jesu namn. ■

Bilder från ett tältmöte och gatuevangelisation i San Francisco, Kalifornien. Bilderna är från Davids Youtube-kanal @David-theprodigal.

SÄRLA
REGN

Rättfärdighet
från Gud!

MIDNATTSROPET FÖRLAG

Evangelium i ord & ton!

GUDS
RIKE

Här kan du beställa böcker utgivna av Maranataförsamlingen, Midnattsropet, och andra böcker som finns på lager. Välkommen!

<https://butik.midnattsropet.se>

Vad leder till sann omvändelse?

Ett nytt besök i Uppenbarelseboken, del 6 Text: Paulus Eliasson

Man brukar säga att om man har en tolkning av Bibeln som ingen annan någonsin har haft – ja, då har man antagligen fel. Jag hoppas att så inte är fallet nu, då jag ska dela med mig några tankar från Uppenbarelseboken, som jag inte har sett någon annanstans. Det handlar om vedermöda, plågor, vrede – och vad som leder människor till sann omvändelse.

Krig, svält och död

Om man inte vet något annat om Johannes Uppenbarelse, så har man antagligen ändå hört om "apokalypsens ryttare". I kapitel 6 bryts de första fyra sigillen i bokrullen som Lammet har i sin hand (mer om det i MR 4-2025), och för varje insegel, kommer det en ny ryttare. Först en vit, så en röd, en svart, och en blekgul. De tre sista hästarna representerar krig (röd), svält (svart) och sjukdom och död (blekgul).

De får makt att härja på jorden, och det kan man nog säga att de har gjort sedan dess. I vår tid är krig, svält och sjukdom fortfarande antagligen de största fienderna som drabbar mänskligheten. Så var det även på Johannes tid. Jag läste nyligen en bok som sa att över 50 procent av Romarrikets befolkning levde under svältgränsen, samtidigt som en liten elit levde i överflöd.

Det som är gemensamt för dessa, och

andra, apokalyptiska plågor i Uppenbarelseboken – är att de alla kommer från himmelen och från Gud. Gud har suverän makt över dem. Detta väcker naturligtvis frågor om Guds godhet och makt, men det är i alla fall så Johannes presenterar situationen. Men om man nu godtar att plågorna kommer från Gud, så måste man fråga sig vad de är där för. Tjänar de ett högre syfte? Är det ett straff för synder? Eller är det något helt annat?

När det sjätte sigillet bryts, så är det hela skapelsen som är i uppror. Jorden skakar, solen förmörkas, månen blir som blod – och stjärnor faller från himmelen ner på jorden. Himmelen försvinner och berg och öar flyttas. Det är en demonstration av hur sårbara och utsatta vi är som människor, i det kaos som skapas i avsaknaden av Gud.

Men hur reagerar jordens invånare på alla dessa plågor? Så här står det i Uppenbarelseboken 6:15-17:

"Och jordens kungar, stormännen och befälhavarna, de rika och mäktiga och alla slavar och fria gömde sig i hålor och bland bergens klippor, och de sade till bergen och klipporna: 'Fall över oss och göm oss för honom som sitter på tronen och för Lammets vrede! Deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?'"

Reaktionen på "Lammets vrede", är att

alla människor gömmer sig för Gud och för Lammet (Jesus). Det är intressant, och det är en första indikation på att Uppenbarelseboken har något viktigt att säga om omvändelse.

Effektlös förkunnelse

Vad är de mest kända straffdomarna i Bibeln? Alltså situationer då Guds tålmod har tagit slut, och domen kommit? Antagligen är de mest kända Noas syndaflo, Sodom och Gomorra som begravdes i eld och svavel – och de tio plågorna i Egypten. De är så kända att de blivit orsaken till ordspråk och fasta uttryck.

På Noas tid var det åtta personer som blev frälsta; Noa, Sem, Ham och Jafet – och deras respektive hustrur. Det står inte uttryckligen att Noa manade sin samtid till omvändelse och tro – men Petrus kallar honom för "rättfärdighetens förkunnare" (2 Petr 2:5), och han nämner även att de som dog i floden hade "vägrat lyssna" (1 Petr 3:20).

Så det verkar som att Noa faktiskt förkunnade den kommande domen. Men det verkar inte ha haft någon effekt på dem som hörde honom. De gick under. Inte ens när regnet strömmade ner står det att någon åkallade Gud. Omvändelse föds inte ur straff.

I Egypten skedde en konfrontation mellan Israels Gud, Jahve, och Egyptens gudar. Nilens gudinna Hapi fick se sin

flod bli till blod. Solguden Ra fick se Egypten ligga i mörker. Guden över hälsa och sjukdomar, fick se sitt folk slaget med böldpest. Och Farao – enligt sin egen förståelse Ra's egen förstfödde son – fick se sin förstfödde dö. Hagel, paddor, mygg, gräshoppor – allt var plågor som Gud sände.

Från första till sista plåga, omvänder sig inte Farao, eller egyptierna. Tvärtom går hans hjärta från hårdhet till hårdhet. Som det står:

Då sade spåmännen till farao: "Det är Guds finger!" Men faraos hjärta förblev hårt och han lyssnade inte på dem, precis som Herren hade sagt (2 Mos 8:19).

Inte ens då den sista plågan kommer, omvänder sig Farao – utan han bara ger sig, och låter Israeliterna fara. Det är inget förändrat hjärta. Ingen ånger. Inget rop om nåd.

Om vi hoppar fram till Sodom och Gomorra, så upprepas mönstret. För att göra en lång historia kort, så besöker Guds änglar Sodom för att rädda Lots familj. När Lot varnar sina blivande svär-söner om det annalkande hotet, så menar de att han skämtar (1 Mos 19:14). Ensam med sin fru och två döttrar flyr Lot från Sodom. Ingen följer med. Ingen ber om nåd. Lots egen hustru vänder sig i stället om, för att se på staden som förstördes. Antagligen för att kärleken till syndens

Omvändelse
är inte
resultatet
av de rätta
teknikerna
eller de bästa
argumenten.
(...) det enda
som kan lösa
syndens band
och sätta
oss fria ifrån
syndens och
dödens lag –
det är en blick
på Jesus
Kristus själv.

högborg hade blivit större än fruktan för Guds dom. Detta är ännu ett exempel på en effektlös förkunnelse.

Sodom, Egypten och Uppenbarelseboken

Just därför är det intressant att Uppenbarelseboken använder språk från framför allt berättelserna om Egypten och Sodom. Se på dessa verser:

Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: "Gå ut och töm Guds sju vredesskålar över jorden." Och den förste gick bort och tömde sin skål över jorden, och onda och svåra bölder slog upp på de människor som hade vilddjurets märke och som tillbad dess bild. Den andre tömde sin skål över havet, och havet förvandlades till blod som från en död, och allt liv i havet dog. Den tredje tömde sin skål över floderna och vattenkällorna, och de förvandlades till blod (Upp 16:1-4).

Här nämns bölder och vatten som blir blod. Tydliga paralleller till Egypten. Några verser senare sägs det också att vilddjurets rike lades i mörker (Upp 16:10). Jämför det med följande verser:

Den första ängeln blåste i sin basun. Då kom hagel och eld, blandat med blod, och kastades ner på jorden. En tredjedel av jorden brann upp, och en tredjedel av träden brann upp, och allt grönt gräs brann upp (Upp 8:7).

Här faller hagel och eld på jorden, och jorden brinner upp. I Uppenbarelseboken 14:10 sägs det att de som tillber vilddjuret ska pinas med eld och svavel. "Eld och svavel" är Johannes beskrivning av den eviga domen över mänskligheten.

Det som gör denna parallell ännu mer intressant, är att resultatet är det samma som det var för Noa, Lot och Mose:

Människorna brändes av stark hetta och hädade Guds namn, han som har makt över dessa plågor. Men de omvände sig inte så att de gav honom äran. (...) Människorna bet sig i tungan av smärtan och hädade himlens Gud för sina plågor och sina bölder. Men de omvände sig inte från sina gärningar (Upp 16:9-11).

Johannes poängterar: *De omvände sig inte!* Samma sak i kapitel 9:

Resten av människorna, de som inte döddes av dessa plågor, omvände sig ändå inte från sina händers verk. De slutade inte att tillbe onda andar och avgudabilder av guld, silver, brons, sten och trä som varken kan se eller höra eller gå, och de ångrade inte sina mord och sin ockultism, sin sexuella omoral och sina stölder (Upp 9:20-21).

Än en gång: *De omvände sig inte.* Det verkar vara en viktig poäng: När jorden drabbas av plågor, straffdomar och vedermödor – så skulle man tro att det löser upp de förhårdade hjärtan. Men det händer inte.

Vad leder till omvändelse?

Men Johannes Uppenbarelse talar faktiskt om omvändelse. I kapitlen 2 och 3, där Jesus talar till de sju församlingarna, uppmanar han flera av dem till omvändelse. Två exempel är sändebrevet till Efesus och det till Pergamus:

Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om och gör dina första gärningar. Annars, om du inte vänder om, kommer jag till dig och flyttar din ljusstake från dess plats (Upp 2:5).

Vänd därför om! Annars kommer jag snart till dig och strider mot dem med min muns svärd (Upp 2:16).

Här är det Jesus som talar till sin församling – och kallar på dem. Han önskar att de ska omvända sig från den farliga väg som de har börjat gå på. De har förlorat sin första kärlek. De har öppnat församlingen för falska läror. Men det som är viktigt i vårt bibelstudium, är att det är

Jesus själv som kallar. Det är hans kallelse som man lyssnar till eller förkastar.

Låt mig säga så här: Brudgummens röst är det enda som kan smälta ett förhårdat hjärta, och väcka längtan efter någonting annat än det världen kan erbjuda. Ingen kommer att omvända sig på grund av ett straff eller en plåga.

Även om någon erkänner Guds makt och suveränitet – så kommer inte det leda individen till ett rätt förhållande till Gud. Bara en blick på den korsfäste, och en förståelse av vad han har gjort – kan någonsin leda en människa att bli Jesu efterföljare.

I Uppenbarelsebokens sista kapitel talas det än en gång om en kallelse till omvändelse. Så här står det:

Och Anden och bruden säger: "Kom!" Och den som hör det ska säga: "Kom!" Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten (Upp 22:17).

Detta är den effektiva kallelsen till omvändelse. Anden och bruden i harmoni, som ropar till en fallen värld: "Kom, så ska du få dricka livets vatten!" Det är denna kallelse som har fört oss alla till Jesus, och som bevarar oss i honom.

Vad är budskapet?

Låt oss säga att jag har rätt i att ett av Uppenbarelsebokens budskap, är just detta: "Plågor och straff leder inte till omvändelse – utan enbart Andens kallelse". Varför är det i så fall viktigt?

Det vi har gjort i varje artikel, är att försöka förstå apokalypsens budskap i sin historiska kontext. I första artikeln gjorde jag ett hypotetiskt tankeexperiment om att det var en Silvanus från Smyrna som läste Johannes Uppenbarelse. Låt oss vända tillbaka till honom.

Silvanus tjänar i en förföljd och utsatt församling. Han förkunnar Jesu seger

över ondskan, mitt i en värld av våld och anti-kristendom. Han har sett församlingens medlemmar bli martyrer – och han strävar med att förstå varför inte Gud bara bryter in i historien och ställer allt till rätta.

Kanske tänker Silvanus så här: "Om Jesus kommer nu med sin dom, då kan ju hela världen bli frälst i ett ögonblick. Om han sätter stopp för all ondska, straffar alla orättfärdigheter, och låter Egyptens och Sodoms straffdomar och plågor drabba den ogudaktiga jorden; ja då ska väl folk äntligen komma till tro?"

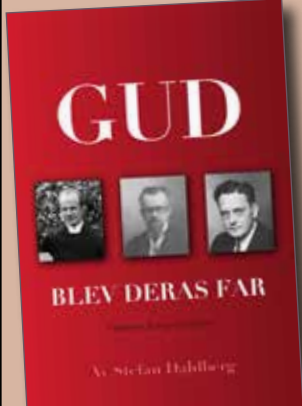
Har du haft samma tankar? Ibland tänker jag att om bara en rättfärdig dom kunde drabba syndare – då skulle de förstå. Men. Det är inte så människor fungerar. Det är inte så jag heller fungerar. Rättfärdighet har sin viktiga plats – och domen är oundviklig och nödvändig. Men anledningen att slutet låter vänta på sig, är för att Gud vill att alla människor ska få tid till omvändelse.

Omvändelse är inte resultatet av de rätta teknikerna eller de bästa argumenten. Det handlar heller inte först och främst om att få upp ögonen inför vår egen synd och otillräcklighet. Det är viktiga komponenter – men inte den utlösande faktorn. För det enda som kan lösa syndens band och sätta oss fria ifrån syndens och dödens lag – det är en blick på Jesus Kristus själv. Att se hans värde, är att se syndens värdelöshet. Som sången säger:

En blick på den korsfäste giver dig liv, Denna stund finnes liv ock för dig. Så se blott, o syndare, se och bli frälst! Blott för din skull han offrade sig.

Se, se, se och lev! En blick på den korsfäste giver dig liv, Denna stund finnes liv ock för dig.

Ej ånger och tårar, ej böner och bot. Endast blodet försoning dig ger. O, kom då till honom som blödde för dig, Lägg din börda vid korsträdet ner! (Särlaregn, nr 280) ■

Gud blev deras Far

Ny bok av Stefan Dahlberg

En bok om väckelsens förkunnare Frank Mangs, Sven Lidman och Nils Bolander. Har deras budskap någonting att säga oss också idag? Elden – hänförelsen – passionen.

Pris: 225 kr + inrikes frakt 75 kr (300 kr)
Betalning: SWISH 070 212 54 60
Beställning: stefandahlberg5@gmail.com

Utan ursäkt

Bibelstudium över
Romarbrevet 1 och 2

Text: Berno Vidén

Uttrycket “utan ursäkt” är hämtat från Romarbrevets första kapitel. Paulus ger där en beskrivning över tillståndet i samhället och hur det påverkar de troende. Vi börjar med att läsa verserna 16-17:

”Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Juden först, men också greken. I evangeliet uppenbaras rättfärdighet från Gud. Av tro till tro, som det står skrivet. Den rättfärdige ska leva av tro.”

Här ser vi lösningen på de problem som Paulus beskriver. Han presenterar evangelium, en Guds kraft till frälsning.

Den urkristna församlingen, och även deras tidiga fiender – det judiska folkets ledare, hade en tro på Gud. De trodde, men förkastade Jesus. De kunde inte erkänna honom som Messias, som Guds son. Man såg Jesus som en hädare. Samhället präglades av det romerska imperiet. Romarna hade också en tro. Man trodde på många olika gudar i ett samhälle som var väldigt pluralistiskt. Framförallt fanns det gudomliga anspråk från kejsardömet, att kejsaren bar på gudomlighet och skulle tillbedjas. Det var något som Paulus och andra hade att kämpa med.

Just det här med kejsarens gudom-

När Paulus skriver Romarbrevet regeras riket av kejsar Nero. Bara namnet Nero ger kalla kårar, då man tänker på det man kan läsa om honom; en våldsam och hatisk regent som förföljde de kristna på det mest brutala och groteska sätt.

lighet eller hans konungslighet kommer fram på ett makabert sätt när Jesus ska dömas inför korsfästelsen. Pilatus frågar judarnas religiösa ledarskap om han ska korsfästa deras kung. Då svarar översteprästerna avslöjande, att de inte har någon annan kung än kejsaren. Som rätttrogen jude borde de här åtminstone nämnt att man väntade på den Messias Gud skulle sända.

Det var väldigt starka ord som förnekade deras egen tro. Man var beredd att gå hur långt som helst för att bli av med Jesus. Man använde sig av kejsarens makt som man visste att människor måste böja sig under, för kejsaren står över alla människor i den världsliga ordningen. Man inte bara föll offer för det här, utan man deklarerade tydligt mot Jesus och bekände att den romerska kejsaren var deras kung.

Romerska rikets kejsarkult

Under århundradet före Jesus hade flera romerska härskare erhållit gudomliga hedersbetygelser. Julius Caesar blev officiellt förklarad gudomlig – Divus Julius, den gudomlige Julius. Han hade en adoptivson, Augustus, som blev kejsare efter honom. På kejsar Augustus tid skulle hela världen skattskrivas, är ett uttryck vi möter i Lukas evangelium. Som adoptivson till den så kallade gudomlige kejsaren

Caesar kallades han därför Guds son.

Det var de här begreppen som den första församlingen hade att brottas med där man levde under inflytandet från denna omgivande maktsfär. Det förekom också dyrkan av den rådande kejsaren. Man byggde tempel, frambar offer och visade sin lojalitet på olika sätt. Inte minst religiöst genom tillbedjan.

När Paulus skriver Romarbrevet regeras riket av kejsar Nero. Bara namnet Nero ger kalla kårar, då man tänker på det man kan läsa om honom; en våldsam och hatisk regent som förföljde de kristna på det mest brutala och groteska sätt. Han var regent under en tid när kejsarkulten var etablerad i många romerska provinser.

Ha det i tankarna när du läser vad Paulus skriver till församlingen i Rom, som är omgiven av denna påtvingade kejsarkult. Vi läser vers 23:

“De bytte ut den oförgängliga gudens härlighet mot bilder av dödliga människor.”

Jag tänker på en romersk läsare. Han kan knappast undgå att tänka på alla de statyer och bilder av kejsaren som fanns där över hela imperiet. Det Paulus skriver är som att gå i direkt konfrontation med hela det omgivande samhället då han proklamerar en Herre och Frälsare som står över alla andra. Kejsaren framställdes ofta som världens frälsare. Man använde sig av sådana uttryck. Han var en fredsbringare och han var herre. Men Paulus hävdar när han skriver, att ära och tillbedjan endast tillhör Skaparen som genom sitt ord har skapat himmel och jord.

Konflikt mellan evangelium och kejsarkulten

Titlarna bäddade för en konflikt mellan evangeliet och kejsarkulten. Kejsaren kallades för herre, frälsare och guds son, samma uttryck som de första kristna använde för att beskriva Jesus. När Paulus skriver att Jesus är herre, gör han det som medborgare i det romerska riket, något han utnyttjade vid vissa tillfällen. Att då proklamera att det är Jesus som är herre var skarpt och provocerande. Men så betydelsefullt, viktigt och angeläget var det att riktigt förklara evangelium. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

Hur ser det ut i vår värld idag? Vilka är auktoriteterna som skapar ideologierna och avgör vilka olika vägar vi ska gå? Vad får vi tro och även uttrycka utifrån vår förankring i bibelordet? Hur begränsas våra möjligheter att förkunna evangelium för att det inte ska anses vara diskriminerande?

Att uttrycka sin tro på det sättet är en frukt av en tidigare omvändelse. Det vittnar om att man gjort upp med sitt tidigare liv och med sin omgivning. Man visar med sitt liv att Jesus nu är Herre och Frälsare. Det är inte bara en privat trosbekännelse, och det för med sig konsekvenser, då det är ett anspråk på att den högsta auktoriteten inte är kejsaren, utan det är Jesus Kristus.

Om vi läser Romavbrevet mot den här bakgrunden av kejsarkulten, så får de här orden en väldigt skarp udd. Paulus säger i princip så här:

Människor kan se Skaparens makt i skapelsen och står där utan ursäkt. Detta för att man i skapelsen kan se att det finns en skapare. Trots detta väljer människan att ära de skapade tingen. Ett av de främsta exemplen som jag tror att han hade i tankarna var att ge gudomlig ära till människor.

Det kan vi tycka hör romarriket till, men tänk efter. Hur ser det ut i vår värld idag? Vilka är auktoriteterna som skapar ideologierna och avgör vilka olika vägar vi ska gå? Vad får vi tro och även uttrycka utifrån vår förankring i bibelordet? Hur begränsas våra möjligheter att förkunna evangelium för att det inte ska anses vara diskriminerande?

Den romerska kejsaren var mäktig, men han var fortfarande en skapad människa. Han var inte gud. Så att tillbe honom som man gjorde, blev ett exempel på det Paulus beskriver – att byta ut sanningen om Gud mot något skapat.

Jesus är Herre!

I inledningen av brevet ger Paulus en

oerhörd presentation av evangeliet. Romarriket hävdade att det är kejsaren som upprätthåller ordning och fred i världen. Han har sin status. Han ska äras. Han ska vördas. Han ska tillbedjas. Men Paulus börjar så här:

“Från Paulus, Kristi Jesu tjänare, kallad till apostel och avskild för Guds evangelium, som han har utlovat genom sina profeter i de heliga Skrifterna. Evangeliet handlar om hans Son, som till sin mänskliga natur är född av Davids ätt och som genom helighetens Ande med kraft har bevisats vara Guds Son efter uppståndelsen från de döda: Jesus Kristus, vår Herre” (Rom 1:1-4).

Brevet skickade han till Rom, rakt in i det romerska rövanästatet. Där härskade kejsar Nero som hatade och förföljde judar och kristna. Han tog varje chans att låta dem lida. Paulus skriver: “Jesus är vår Herre.” Det var en enorm proklamation och även en konfrontation att presentera evangelium på det sättet han gjorde, men samtidigt var det nödvändigt, ty inget annat än ett oförfalskat evangelium kan få människor att vända om.

Vi lever i den yttersta tiden, I en värld där Jesusnamnet förminskas, förlöjligas och hånas på olika sätt. Skriftens klara budskap är att i inget annat namn, än i namnet Jesus, finns det frälsning. Det handlar om en person, evangelium om Jesus Kristus.

Rom säger: Kejsaren är Herre. Paulus förkunnar: Jesus är Herre!

Rom säger: Kejsaren bringar fred. Paulus säger: Jesus ger sann frid!

Rom propagerar: Kejsaren är världens Frälsare. Paulus proklamerar: Jesus är världens Frälsare!

För de första kristna handlade kampen inte enbart om olika tempel som byggdes åt diverse gudar, utan även om varje mänsklig makt som på olika sätt gör anspråk på den ära som tillhör Gud allena.

Mot den här bakgrunden ser vi att Romarbrevets första kapitel inte bara är en allmän lära om skapelsen. Paulus visar tydligt att det är Gud som har skapat. Han ger också en kraftfull påminnelse om att ingen människa, inte ens världens mäktigaste kejsare, ingen stormaktsledare överhuvudtaget, har rätt till den tillbedjan som hör Gud allena till.

Guds synliga verk

Psalm 14 lyder: “Dåren säger i sitt hjärta: Det finns ingen Gud.” Det finns många

Paulus visar tydligt att det är Gud som har skapat. Han ger också en kraftfull påminnelse om att ingen människa, inte ens världens mäktigaste kejsare, ingen stormaktsledare överhuvudtaget, har rätt till den tillbedjan som hör Gud allena till.

som säger att det inte finns någon Gud. Ateister propagerar starkt för vetenskapen och menar att skapelsen inte ryms i sammanhanget, att det är helt oförenligt. Just den problematiken lyfter Paulus fram i texten:

”Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen. Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, eftersom Gud har uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse syns och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur, genom de verk han har skapat. Därför är de utan ursäkt” (Rom 1:18-20).

Varför är de utan ursäkt? Jo, Guds osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk han skapat, är stora avgörande ting. Men vad Paulus inte skriver här är att människor kan inte förstå allt om Gud genom de skapade verken. Skapelsen ensam kan inte ge kunskap om evangelium. Ända hävdar han att de står utan ursäkt.

Skapelsen ger tillräckligt med vittnesbörd för att människan ska förstå att det finns en Skapare. Se på skapelsen, syna den i detalj. Man har forskat och försökt att hitta svar på alla de invecklade och storartade ordningar som ryms inom skapelsen, men man kan inte förklara hur det är möjligt. Det man kommer fram till är en vedertagen teori om hur allt kommit till rent slumpmässigt. Att böja sig och acceptera att det finns en Skapare bakom allt gör man helst inte. Man bortser från det man egentligen vet och står utan ursäkt helt enkelt.

Paulus nämner två saker som människan kan se av Gud i skapelsen. Dels Guds eviga makt och dels hans gudomliga natur. Skapelsen vittnar om att världen inte är

ett resultat av ett slumpmässigt kaos. Den bär spår av mening och ordning. Sanningen om Guds skapelseverk går som en röd tråd genom Skriften: ”Himlarna vittnar om Guds härlighet, himlavalvet förkunnar hans händers verk” (Ps 19:1).

Dock förklarar skapelsen inte hela evangelium, men det är som en inkörsport. Man öppnar sitt sinne för att det finns en Skapare. När Jesus tog avsked av sina lärjungar sa han: ”Ni ska få kraft när den helige Ande kommer över er att bli mina vittnen.” Det är något vi behöver leva i. Det räcker inte med överbevisande ord på olika sätt, men Gud kan genom sin helige Ande uppenbara och öppna människors sinnen så att man börjar se och inse vilken stor Gud vi har.

I Psalm 8:4-6 läser vi:

”När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat – vad är då en människa att du tänker på henne, en människoson att du tar hand om honom? En liten tid lät du honom vara lägre än Gud, med ära och härlighet krönte du honom.”

Här binds evangelium in i proklamationen om Guds storhet. Det är som att läsa ur Filipperbrevet, där det beskrivs hur Herren Jesus ödmjukade sig och blev lydig intill döden på korset. Därför har Gud upphöjt honom över allting och gett honom det namn som står över alla namn.

Åter till Romarbrevet, där det i vers 19 står: ”Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, eftersom Gud har uppenbarat det för dem.” Själva problemet är inte bristen på kunskap och information, utan responsen från människan.

Det har alltid funnits motstånd från människor som slår ifrån sig budskapet. Det gjorde man under den första församlingens tid, men så kom den helige Ande och började bearbeta, vilket ledde till att man förstod och insåg vem Jesus var. Man fick ett styng i sitt hjärta och behovet av omvändelse blev påtagligt. På samma sätt är evangelium en Guds kraft till frälsning idag.

Samvetet som Gud har lagt ner i oss är också ett vittnesbörd. Vi vet något tillsammans. Det finns en som läser våra tankar, som verkligen känner oss utan och innan.

”Trots att de kände till Gud prisade de honom inte som Gud eller tackade honom” (v 21).

Här tycker jag att man ser själva tyngdpunkten, centrum med det han förklarar. Människan ser tillräckligt för att ära Skaparen, men väljer istället att rikta sin ära och tillbedjan mot skapelsen. Man vill förverkliga sina mål utan Gud.

Samvetets lag

I andra kapitlet utvecklar Paulus ytterligare tanken om människans medvetenhet om vad som är rätt eller fel:

”För när hedningar som inte har lagen av naturen gör vad lagen befäller, då är de sin egen lag trots att de saknar lagen. De visar att det som lagen kräver är skrivet i deras hjärtan. Om detta vittnar också deras samveten och tankar som sinsemellan anklagar eller till och med försvarar dem. Det ska visa sig på den dag då Gud dömer det som är fördolt hos människorna, allt enligt det evangelium jag fått genom Jesus Kristus” (Rom 2:14-16).

Samvetet som Gud har lagt ner i oss är också ett vittnesbörd. Vi vet något tillsammans. Det finns en som läser våra tankar, som verkligen känner oss utan och innan. Tillsammans med Gud vet jag att det är Gud som bor i mig, och att det är han som vill forma mig.

Först läste vi om den yttre skapelsen där Paulus förklarade ”därför är de utan ursäkt”. Här har vi det inre samvetet. Själva skapelsen räcker inte för frälsning. Då Gud visar sig genom skapelsen är det en allmän uppenbarelse. Likaså när han talar till oss genom samvetet. Men den särskilda och viktiga uppenbarelse som människor behöver komma fram till är sanningen om Jesus.

Gud uppenbarade sig i historien och han valde ut Abraham. Från Abraham föddes ett folk som sedermera skulle bli till välsignelse för alla andra folk. Höjdpunkten och den absoluta uppfyllelsen av det löftet var att Jesus, Guds Son, blev människa, vilket är det ultimata svaret på mänskligheten behov. Skapelsen kan leda människan till insikt om att det finns en Gud, men evangeliet är verkligen Guds kraft till frälsning. ■

Guds rike tar synlig gestalt

Bibelstudium av Arne Imsen (1979)

Söken först Guds rike, sade Jesus. Jag har känslan av att Guds rike inte är riktigt verkligt för oss. Vi reagerar som om Jesus skulle ha sagt att det viktigaste är att inte söka någonting alls. Men det sade han inte.

Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de var så illa medfarna och uppgivna, "lika får, som icke hava någon herde". Därför sade han till sina lärjungar: "Skörden är mycken men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd" (Matt 9:35-37).

De här tre verserna är egentligen mycket vägledande för oss. För det första får vi se något av Jesu verksamhet. Vi får veta vad som var mycket viktigt för honom. Den undervisning Jesus bedrev handlade om avslöjande av hemligheter, alltså inte bara intellektuell kunskapsförmedlande om vissa dogmatiska ting.

Det som var viktigt för Jesus var att avslöja eviga och gudomliga hemligheter.

Alla vet vi att det är synnerligen viktigt för människor att få kunskap på alla områden. Varje politiker och varje ledare behöver kunskap. Varje lärare, varje sociolog och psykolog – alla människor som skall ta itu med olika problem i tillvaron, t ex att hjälpa andra, måste ha kunskap om människor och de omständigheter de lever i.

De måste kunna analysera strukturer och sociala miljöer och förhållanden. Allt detta är värdefullt, men ändå finns det en kunskap som är ännu viktigare. För Jesus handlade det om gudomliga hemligheter, som han skulle uppenbara.

Då Jesus började sin förkunnelse, började han med att omedelbart placera in människan i ett evighetsperspektiv. Det är det väsentligaste, ty förlorar man det perspektivet och den dimensionen, blir undervisningen och budskapet bara ett socialt, psykologiskt, politiskt eller ett ekonomiskt evangelium. Det kan visserligen vara av betydelse i människans kamp att lösa tillvarons gåtor, men det förmår aldrig att åstadkomma de djupa förändringar, som Jesus ansåg nödvändiga för att människan skulle leva ett helt, sant och harmoniskt liv.

Vad människan först och främst behöver är kunskap om de eviga tingen. Men det är klart att dessa ting inte får behandlas hur som helst. Det finns vissa förutsättningar för att den kunskapsmeddelelsen skall ha framgång. Det måste till någonting annat än bara teorier och ord, om budskapet skall leda fram till det resultat Jesus väntar sig. Jag hoppas att vi inte väntar oss något annat resultat än det han gör.

Inte fråga om lycka och framgång

Jesus predikade det glada konungsliga budskapet om riket. Många gånger glömmen vi en mycket väsentlig sak i vår förkunnelse. Vi har en tendens att oupphörligt reducera evangelium till att gälla individens behov av lycka och glädje. Vi vill reducera budskapet till att bli ett slags terapi inom vissa områden. Men Jesu budskap handlade inte om människans lycka och framgång. Hans budskap var evangelium om riket.

Jesus satte inte människan i centrum utan Gud. Budskapet hade inte sitt utgångsläge i människans nöd, vare sig den sociala eller den andliga. Gud var budskapets upptakt. Det hade sin begynnelse och sin förutsättning i honom. Så predikade

han och avslöjade hemligheter om riket.

Evangelium om riket berör stora områden. Handlar det om riket, kan det inte bara gälla en individ eller några få, utan då måste det handla om hela mänskligheten. Jesus talade ju inte om någonting som är mindre än den fysiska världen utan om någonting som är större, mycket mera värt och överlägset allting annat.

I Matteus 24:14 heter det:

”Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma.”

Det står inte att Jesus predikade evangelium om församlingen. Det står inte heller att det är evangelium om församlingen som skall bli predikat i hela världen, utan evangelium om riket. Ibland undrar jag om det inte kan vara så att själva förkunelsen om församlingen står i vägen för riket. Istället för att främja det.

Församlingen är en underbar skapelse, som vi verkligen inte skall undervärdera. Men jag måste ändå säga: Det finns någonting mer än församlingen. Här tycker jag att Jesus spränger församlingens gränser och gör klart för församlingen att den skall uppenbara och avslöja Guds rike.

I den mån som Guds rike blir proklamerat och synliggjort, så fullgör alltså församlingen sin stora uppgift. Men om församlingen verkar i motsatt riktning, så att den hela tiden reducerar Guds rike till sina egna synliga sociologiska gränser, då blir budskapet förfelat, förvrängt och förfalskat.

Guds rike är någonting mer än alla maranataförsamlingar. Ära vare Gud! Guds rike är det största av alla riken och kan aldrig förgås. Hur utvecklingen än blir med maranataförsamlingarna, pingstförsamlingarna och andra församlingar, så kommer Guds rike att bestå. Det är därför det är så synnerligen viktigt att vi har medborgarskap i det rike Jesus talar om.

Det Jesus egentligen gjorde och som vi bör lära oss i ännu större utsträckning, var att han först skapade ett behov efter riket genom sin undervisning, varpå han anknöt till det. Så utvecklade han gudsrikestanken på ett underbart sätt.

Jesus talade i Bergspredikan om våra förhållanden i tiden, och svårigheterna för oss att bevara den andliga balansen och inte bli onyktra, berusade av världsliga framgångar. När han alltså talade om svårigheterna att balansera tillvarons

olika händelser och förhållanden på rätt sätt, sade han någonting som egentligen är väldigt sensationellt och chockerande. Jag tror inte vi har fattat vad han verkligen menade. Han sade: ”Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.”

Jag har känslan av att Guds rike inte är riktigt verkligt för oss. Vi reagerar som om Jesus skulle ha sagt att det viktigaste är att inte söka någonting alls. Men det sade han inte. Han sade: ”Söken först efter Guds rike.” Vi uppfattar texten som om Jesus skulle ha sagt: ”Söken först ingen-

**”Vi har en tendens att
oupphörligt reducera
evangelium till att gälla
individens behov av lycka
och glädje. Vi vill redu-
cera budskapet till att
bli ett slags terapi inom
vissa områden.”**

ting och lev bekymmerslöst.” Det är som om han bara skulle sagt: ”Samlen eder inte skatter.”

Nu rör sig allting i livet omkring tre frågor som vi uppfattar som de väsentligaste för oss. Det är för det första: Vad skall vi äta? Jesus svarade, men han sade inte: ”Bli frälst och upphör att äta!” Ändå tycks vi mena det och fattar därför inte innebörden av det. Därför handlar vi också som om att det Jesus har sagt skulle prioriteras i våra liv inte skulle räcka till för att hålla livhanken uppe.

Felaktig dominans i våra liv

De andra frågorna är: Vad skall vi kläda oss med och var skall vi bo? Ur dessa frågor emanerar all klasskamp. Människor kämpar för tillvaron, och alltid är det fråga om existensmöjligheter och livsutrymme. Man vill inte bara existera utan också leva, om inte luxuöst, så i varje fall ett människovärdigt liv.

Att den som hungrar vill ha ett mål mat kan man väl inte klandra den hungrige

för. Och att den som fryser vill ha bättre kläder kan man ju inte klandra den fry-sande för. Att den som bor i ett ruckel vill ha en bättre bostad, sammanhänger ju med att människor strävar efter någonting bättre och större och ständigt har en vilja att utvidga sina gränser, öka sina kunskaper och skaffa sig större resurser. Det tillhör skapelsen och är nedlagt i naturen. Men problemet är att just de här tre existentiella problemen får en alldeles felaktig dominans i våra liv.

Jesus sade inte: ”Söken först ingenting, så skall det andra tillfalla eder.” Han sade inte att vi inte skulle samla. Så länge vi lever är vi samlare, sökare och forskare. Vi kan forska ytligt och ivrigt men vi är i alla fall på jakt efter nya upplevelser och erfarenheter. Varje dag samlar vi.

Det är inte fel att samla

Jesus sade inte att det är fel att samla. Han sade att det är fel att samla på skatter som har alldeles för låga värden och är för lätt påverkbara av konjunkturerna. Det är skatter som inflationen äter upp eller som förstörs av andra omständigheter i tiden. Samla inte skatter, som har för låga värden, menade Jesus, för då blir vi besvikna! De förräntas inte utan reduceras istället. Visst skall vi samla skatter, men vi skall samla sådana skatter som blir bestående. Då allting annat har upplösts och försvunnit, finns det någonting som består och det är det som har evighetsvärde. De skatterna är värdebeständiga och behöver inte indexregleras. De påverkas inte av inflation eller konjunkturen.

Jesus sade att det är alldeles för lågt och ringa att lärjungarna bär sig åt som hedningarna. Varför samlar de på sig en hel mängd saker, som de tror är absolut nödvändiga för deras lycka? Den otillfredsställelse som är typisk för hedningarna har sin förklaring i att för dem har evigheten gått förlorad och de söker kompensera bristen med materiella ting. Men de gör det bara för att konstatera att de ständigt blir besvikna.

Jesus i centrum

Det var inte så lärjungarna skulle bära sig åt, menade Jesus. Han satte sig själv i centrum. Genom hans budskap och person har Guds eviga härlighet kommit in i deras liv. Hela deras liv skulle inriktas efter de nya värden som han fört in i deras tillvaro. Men ändå ledde det han för in i deras tillvaro inte till någon undervärdering av betydelsen av att kunna lösa tillvarons försörjningsproblem. Guds rike,

som Jesus förkunnade, är ingenting som ligger bortom tiden och rummet. Guds rike är här. Utifrån vad Guds rike är, skall vi lösa de här frågorna.

Vad är då Guds rike? Jesus sade inte: "Samlen eder icke skatter!" Han sade: "Samlen eder icke skatter på jorden!" Han menade nämligen att om vi arbetar och samlar på oss, kommer förgångelsens och fördörelsens krafter att förstöra det vi samlar in. Så kommer vi att stå där utan tillgångar den dagen då tiden går över i evigheten.

Det handlar om skatter i himlen

Jesus sade: "Samlen eder skatter i himmelen!" Vad är det då för värden Jesus tänker sig, och vad är det han vill fästa vår uppmärksamhet på? I 1 Korintierbrevet 13:12 läser vi:

"Nu ser vi på ett dunkelt sätt såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd. Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre, men störst bland dem är kärleken."

Här beskrivs tre bestående värden: tron, hoppet och kärleken. Nu skulle vi kunna beskriva trons egenskaper. Men vad det handlar om här är snarare trons resurser. Här nämns också kärleken som ett bestående värde. Motsatsen möter vi i människans egoism. Världens visdom är fruktansvärd, därför att den har en egoistisk upprinnelse. Den härleds ur människans rädsla om sitt eget jag.

Världen söker sitt eget, driven av egoistiska begär. Den makt som regerar och terroriserar världen är denna tidsälders gud. Hela världen är i den ondes våld. Nu är det vi ser och kan ta på inte det enda

som existerar. Det finns något bortom och utanför.

Evigheten regeras av en annan makt. I det riket är Jesus Kristus konung. Världen och Guds rike kan aldrig förenas. De är oförenliga storheter. Nu kan det se ut som

”Världen och Guds rike kan aldrig förenas. De är oförenliga storheter. Nu kan det se ut som om Guds rike dragit sig tillbaka. Men så förhåller det sig inte, utan Guds rike verkar bara genom andra metoder.”

om Guds rike dragit sig tillbaka. Men så förhåller det sig inte, utan Guds rike verkar bara genom andra metoder. Det är genom tron vi först och främst kommer i kontakt med det riket. Genom de metoder Gud Fadern själv bestämt och genom de krafter och den härlighet som finns i församlingen, verkar detta rike.

Det är genom dessa krafter Guds rike verkar fram en nyordning; en församlingsordning som samtidigt är en ny ekonomisk ordning och en ny social ordning. Igenom detta synliggörs så Guds rike och församlingen för världen i en ny gemenskap. Guds rike tar gestalt.

Guds rike verkar fram en nyordning, en församlingsordning som samtidigt är en ny ekonomisk ordning och en ny social ordning med en ny gemenskap. Vi lämnar inte världen för att inte få någonting annat istället. Vi lämnar inte det vrånga släktet för att bli sittande för oss själva. Nej, vi lämnar det som är vrångt, sjukt och suspekt, för att få det som är rätt och friskt. Vi lämnar inte det som vi tycker är bra för att sedan förlora allt. Så sade inte Jesus. Det överensstämmer inte med gudsrikestanken.

Jesus sade inte: "Söken ingenting så skall allt detta andra tillfalla eder." Han

sade: "Söken först Guds rike!" Vi lämnar det världen har, världens gemenskapsformer, ekonomiska ordning, tankesätt, handlingsmönster och strukturer med allt dess elände. Vi kommer i stället in på ett annat område där Jesus Kristus är enväldig konung.

En ung man lämnade Jesus sorgen och bedrövad en gång då Jesus sade: "Gå bort och sälj allt du har, om du vill få en skatt i himmelen." Jesus sade inte: "Gå bort och sälj allt vad du har och kom sedan och ge mig pengarna!" Han sade: "Ge åt de fattiga." Han sade inte heller: "Sälj allt vad du har och bygg upp en institution åt de fattiga!" Då hade han nämligen konserverat ett felaktigt system genom en ny institution.

Jesus sade inte: "Kom till mig med medlen så skall jag ta emot dig som lärjunge!" I stället sade han: "Gör dig av med medlen, så skall du få bli min lärjunge!" Det är två ting som här sätts på prov: lärjungaskapet och kallelsen till själavinnande. För lärjungarna måste Jesu sätt att handla titt sig väldigt märkligt. Nog behövde väl lärjungarna alla pengar till missionsmedel. Nej, genom sitt sätt ställde Jesus i stället allt på huvud.

I Matteus 9:e kapitel läser vi om hur

”Vi lämnar det världen har, världens gemenskapsformer, ekonomiska ordning, tankesätt, handlingsmönster och strukturer med allt dess elände.”

Jesus undervisade och botade de sjuka. Efter sitt tal gav han uttryck för en djup och allvarlig sorg. Vi läser:

"Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, 'lika får, som icke hava någon herde'."

Jesus såg människomassorna. Vad vore naturligare än att han i det läget kommit med en missionsappell? Men han gjorde inte det. Vi måste fråga oss: Varför? Mas-

”Världens visdom är fruktansvärd, därför att den har en egoistisk upprinnelse. Den härleds ur människans rädsla om sitt eget jag.”

sor av människor var gripna över Israels situation. De var redo till personliga uppförfningar för att göra insatser för sin nation. Framför Jesus stod en väldig skara människor med stora förväntningar inför framtiden. Säkerligen skulle de ha lyssnat till en missionsappell, och Jesus skulle ögonblickligen ha haft 300 missionärer.

Jesus väddade inte till politiska krafter

Jesus avskilde ingen för missionen. Han sade: "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd." Jesus ville genom detta göra klart för oss någonting särskilt. Det räcker inte med att vi har engagemang eller idealism. Vi måste också få in den rätta dimensionen i våra planer - evighetsdimensionen. Jesus kunde ha sagt: "Alla goda krafter i Israel, kom låt oss förena oss för att förbättra vårt folks politiska och sociala situation." Jesus hade sannerligen folk att vädja till.

Det fanns ledare som var redo att göra stora ansträngningar för att hjälpa sitt folk. Det fanns grupper som var ambitiösa och entusiastiska, grupper som gärna ville vara med och lyfta folket moraliskt, socialt, ekonomiskt och politiskt. Grupper fanns som ville vara med och befria nationen från romersk ockupation och kasta ockupanterna i havet.

Man var till och med redo att offra sina liv. Men trots deras beredvillighet var det inte till dem som Jesus appellerade. Han sade bara: "Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut skördearbetare."

Det nya riket var i annalkande. Det var det riket Jesus representerade. Det riket hade inga vanliga gränser, som man förändrar med ekonomiska, militära eller politiska åtgärder. Guds rike är det nya riket med den nya kraften, evighetsdimensionen, de himmelska resurserna och de nya möjligheterna.

Guds rike legitimerar sig på ett annat sätt. Jesus byggde inte upp ett sjukhus eller en social institution. Han botade de sjuka. Pris ske Gud! Jesus satte inte upp ett hospital för sinnessjuka. Han drev ut de onda andarna. Och ändå kom inte Jesus för att lösa den temporära nöden. Han kom för att frälsa oss från den eviga döden. Det är Guds rikes suveränitet!

Förändring genom personlig gudsuppgörelse

Det som kännetecknade Guds rike, hade Jesus. Hans händer välsignade bröden och botade de sjuka. Jesus hade det skapande ordet. Där ingenting fanns, skapade han. Han ägde Guds rikes resurser. Det riket skulle inte tvinga sig fram med diskussio-

ner och argument. Guds rike skulle legitimeras sig genom att kraften synliggjordes genom de utomordentliga ting som ägde rum med de enskilda individerna i en personlig gudsuppgörelse.

Guds rikes kraft besegrade fördärvs-krafterna och lade grunden för helt nya gemenskapsformer. I stället för att egoistiskt satsa hela sin fysiska och intellektuella kapacitet på att få välfärd och personlig framgång skulle människan upphöra med sin klasskamp och låta allt det som Guds rike representerade synliggöras genom dem.

„... jag har inte följt Jesus för att bli lottlös. Jag har följt honom för att få mer än det världen kan ge. Det är inte egoism, utan gudomligt, för det har Gud lagt ner i mig.“

Men åter tillbaka till ynglingen. Jesus sade inte: "Sälj det du har, kom sedan tillbaka och ge det till lärjungarna, för de behöver det." Nej, han sade: "Ge åt de fattiga!" Han sade inte: "Bygg upp en ny institution, donera dina medel och låt ditt namn leva vidare genom donationen. Ge pengarna åt de sociala myndigheterna, och låt dem fördela resurserna!" Han sade: "Ge åt de fattiga!"

Jag har en känsla av att Jesus nästan tog död på den rike ynglingen, för han begärde av honom ett anonymt givande. Han uppmanade honom att ge utan att kräva någonting tillbaka, inte ens uppmärksamhet och ära, bara ge utan att den högra handen visste vad den vänstra gjorde. Där har vi Guds rike. Mannen hade inte blivit fattigare om han hade givit bort sina medel. Men där låg hans misstag. Han trodde han skulle ge allt och sedan få ingenting. Därför var han bedragen. Petrus blev helt förskräckt över denna undervisningen, och skyndade fram och sade: "Men Herre, vem kan då bli frälst?"

Det ligger någonting oerhört i att våga lyssna till och praktisera Jesu ord. Petrus sade: "Mästare, vi som övergivit allt och

följt dig, vad skall vi då få?" Vi tycker kanske att det var en oandlig fråga. Det här kan jag inte förstå, för jag har inte följt Jesus för att bli lottlös. Jag har följt honom för att få mer än det världen kan ge. Det är inte egoism, utan gudomligt, för det har Gud lagt ner i mig. Han vill inte att jag skall vara nöjd med en tiggares lott. Han har sagt att jag skall vara hans medregent.

Gud leder ingen in i social misär

Gud vill leda oss in i en gudomlig ordning – Guds rikes ordning. Den är mycket bättre än någon av de ordningar som vi hittills har sett på jorden. Ändå har den ännu aldrig haft chansen. Om den får chansen skall nya tider börja gry inom Guds församling.

"Vad skall vi få", sade Petrus. Inte heller jag har blivit kristen för att bli lottlös, eller bli eremit. Jag har inte blivit kristen för att se ut som en profet eller bli uppskattad av en grupp människor för att jag är predikant. Det är inte av ideella skäl jag blivit kristen lika litet som av ekonomiska skäl. Jag har blivit kristen av den enkla anledningen att jag fått en kallelse. Det innebär någonting långt bättre än något av det världen har att bjuda på. Jag är inte lottlös eller hemlös. Jag har alltsammans och jag har det i Jesus Kristus.

Vad sade Jesus? Vad skall de få som har efterföljt honom och därvid lämnat hus, hem, far, mor, syster och bror? Jo, de skall få hundrafalt igen. Världen är fattig men inbillar sig att den är rik. Jag är rik, men världen inbillar sig att jag är fattig. Jag är rik på tro, rik på kärlek, rik på hopp. Det är Guds rike. Jag tror inte Jesus tog lärjungarna från Galileiska sjön, bort från deras båt och deras nät, från deras far och från deras släkt för att leda dem in i misär, varken socialt eller ekonomiskt. Jesus tog dem ut ur detta för att uppenbara för dem andra och nya hemligheter.

Deras vittnesbörd kan vi läsa i Bibeln, i breven och i de biografiska skildringarna. I de sista verserna i Matteus 9 upptäcker vi hur Jesus satte hela sin verksamhet och mission in i detta evighetsperspektiv. När han analyserade situationen och kom fram till det sammanfattade resultatet var det inte för att han såg hungriga människor eller dåligt klädda människor.

Han talade om människor som var illa medfarna och uppgivna, lika får som icke hade någon herde. Vad han sörjde över var att folket saknade andliga ledare. De hade politiska och religiösa ledare, men saknade andliga ledare. Därför nådde de aldrig fram till vad Guds kallelse egentli-

gen innebar. Ledarna stod i vägen.

Gud vill göra klart för oss vilka planer han har med våra liv, så att vi inte nöjer oss med mindre än att vi kommer in i den av Gud förutbestämda uppgiften, och kan tjäna i den. Det skall inte ske på ett provisoriskt sätt, utan med andlig makt och myndighet. Vad människorna behöver är makt och myndighet som inte bara anger lösningar för sociala problem, men som också kan blotta de bakomliggande krafterna till människans olycka.

När Jesus en gång tillsammans med tre av sina lärjungar hade varit uppe på berget en bönenatt, kom de ner och upptäckte de övriga lärjungarna i diskussion med några av de religiösa ledarna. Det var en religiös petitesse man diskuterade. Medan man höll på med det ägde något fruktansvärt rum i deras omedelbara närhet. En far stod där bredvid med sin besatte son.

Kraftlösheten vårt stora problem

Där ser vi en typisk situation. Diskuterande människor, som sysslar med religiösa petisser och religiösa finesser. Det är den religiösa världens stora behov att komma loss ur alla oväsentligheter, för att få möjlighet att komma in i meningsfullt tjänande med andlig myndighet.

En far stod där med sin son. Han hade överlämnat honom till lärjungarna. "Jag hoppades de skulle göra honom fri, men de kunde inte", förklarade han för Jesus. Eftersom lärjungarna saknade kraft att befria honom, började han också ifrågasätta om Jesus verkligen ägde möjligheter.

”Guds rike är det nya riket med den nya kraften, evighetsdimensionen, de himmelska resurserna och de nya möjligheterna.”

Man förstår att lärjungarnas kraftlöshet fick mannen att också tvivla på Jesus.

Jag undrar om inte vår kraftlöshet får världen att tvivla på vår Jesus. De undrar var han är någonstans. Han är inte inne i kyrkorna och kommittéerna och diskuterar religiösa petisser. Han är ju heller inte inne i ceremonierna och i gudstjänsterna för att uppbygga och underhålla sina trötta lärjungar.

Den unge mannen som sönderbråkades av otänjbara makter kastades mellan ytterligheter, mellan tro och tvivel. Enda förklaringen till hans ohyggliga situation var att han var besatt. Då sade fadern till Jesus: "Om du förmår, så förbarma dig över oss!" "Om jag förmår", sade Jesus, "allt förmår den som tror!"

Analysera hjälper inte!

Om Jesu ord är riktiga, då finns ingen fientlig makt som kan stå trons folk emot.

Men då måste de hitta de rätta vapnen att bekämpa dem med. Då räcker det inte med psykoterapi, psykoanalys eller andra av världen upplånade metoder, utan då måste man ha gudomlig myndighet och makt. Vi har människor som är utbildade vid alla akademier. Också i de kristna leden blir det allt fler doktorer och professorer, och man undrar vilka ämnen de är så studerade i. Man tycker att de varken vet eller förstår någonting. Allt vad de talar om eller sysslar med ligger så långt utanför evangelium att man undrar vad de har för förbindelser med Jesus Kristus.

Ändå är de högröstade. Det är dem man hör i radio och övriga massmedia, och det är deras budskap som människorna hör och påverkas av. De talar om miljöproblem, kvinnoroller, mansroller och barnomsorg. Så inbillar de sig att de skall få evangeliets hjälp att lösa detta. De skall ha över Jesus på sin sida för att fixa sin tillvaro. Men det är ett falsarium.

Vi kan lösa alla miljöfrågor i världen och satan kommer att trivas alldeles utmärkt. Vi skall inte inbilla oss att satan trivs där det är oordning, och motsättningar mellan människor. Han vill helst se ekonomiskt stabila förhållanden, så han utan oro kan behålla greppet om människorna.

Församlingen förstörd av de nya teologierna

I Matteus 9 säger Jesus: "Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder arbetare till sin skörd." Jag tror personligen att Jesus här ger oss ett förtroende.

Daglig undervisning i podcast och radio!

Måndag: Berno Vidén
Tisdag: Paulus Eliasson
Onsdag: Gertrud Johansson
Torsdag: Hans Lindelöw
Fredag: Tage Johansson
Lördag: Yngve Stenfelt
Söndag: Predikoarkivet

○ KI 8⁰⁰ över Stockholm
närradio, 88 MHz
○ I alla podcast-appar
(Radio Maranata)
○ Hemsidan maranata.se
○ YouTube (Maranata-
församlingens kanal)

Det ligger väldigt mycket sanning i det en känd teolog för många år sedan sade:

”Vi är genom evolutionsteorin, existentialismen och den så kallade historiskt kritiska analysen så fördärvade, så nu, när skördefälten står mogna till skörd, saknar vi arbetare. Det finns inte längre någon som kan förkunna evangelium om Jesus Kristus. Vi kan analysera, blotta politiska och ekonomiska sammanhang, men vi kan inte uppenbara Guds rikes hemligheter, därför att vi är vapenlösa. Hela Europa väntar på evangelium, skarorna väntar på evangelium. Men församlingen är genom de nya teologierna så förstörd, att den saknar möjligheter att föra fram evangelium. Därför skövlas fälten av onda makter.”

Jesus gör också klart för oss: Det enda sättet att få skördefälten inbärgade med rätta arbetare, är genom bönen. Vi måste bedja, för Israel, nationen, vår ungdom, vårt folk, för hela Europa och för dem som är såsom får utan herde. Vi måste bedja om medarbetare och skördearbetare som är utrustade med myndighet.

Strax efter det Jesus sagt dessa ord valde han ut tio stycken som han delegerade sin egen makt och myndighet. Där låg lösningen. Missionens lösning ligger i att vi blir delegerade Jesu makt och myndighet.

Guds ord är hemligheten

Missionens och evangelisationens hemlighet ligger i att vi får den utrustningen som kan besegra allt det onda. Allt är möjligt för den som tror. Det finns inte en ond makt som kan stå Guds församling emot. Då församlingen intar sin makt och myndighet, avskiljer sig för sin uppgift, går in för sin Herre och Mästare, överlämnar sig åt honom odelat och villkorslöst, kommer också det han har lovat att ske genom hans folk. Gud är redo att uppenbara sitt rikes hemligheter genom oss. Må vi då avskilja oss för uppgiften! Låt oss se till att vi blir rustade så vi kan avslöja fiendens härmakt.

Gud vill att hans rike ska legitimera sig, inte genom arméer eller institutioner men därigenom att Guds eget skapande ord åstadkommer under då sjuka blir helade och då de besatta och demoniserade blir befriade och kommer loss ur fångenskapen.

Gud vill använda dig

Guds rike är mitt ibland eder, och det är detta evangelium om riket som ska bli förkunnat för alla folk innan Jesus

kommer. Låt oss inte begränsa Guds rikes möjligheter till församlingen! Det finns väldiga möjligheter långt, långt utanför! Gud vill använda dig och mig, fylla oss med Ande, bruka oss och ge oss var och en personligen en utrustning och vision, så att vi kan tjäna honom.

Jesus kom inte med en missionsappell och vädjade till alla goda krafter att göra det bästa möjliga av situationen och bygga upp nationen. Han sade inte: ”Alla positiva krafter, samla er!” Han föreslog ett bönemöte. Det vill jag också. Föreslå att bönemöte för bistandsarbetare, för

kuratorer, socionomer, psykologer och pedagoger. Föreslå ett bönemöte, så kommer saken att ordna sig! Skaran kommer att reduceras på ett rätt sätt.

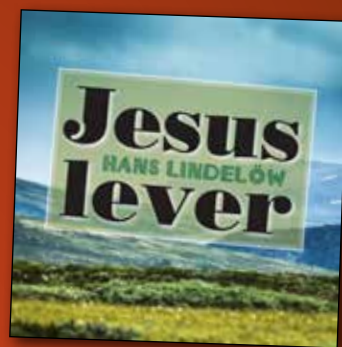
Samla dem som tror på Gud, dem som vill räkna med honom och överlämna sig åt honom, så ska vi få se att han också kommer att ta ut de arbetare som kan besegra de makter, som verkligen binder och terroriserar vårt folk.

Guds rike håller på att vidga sina gränser, och du och jag får vara med och sprida kunskapen om det. ■

MARANATASÅNG PÅ SPOTIFY OCH YOUTUBE!

På Spotify och Youtube finns många album med musik av Maranataförsamlingen och Arne Imsen, från 70- till 00-talet. Sök gärna också på Hans Lindelöw och Linda Boman, för fler album utgivna av Maranata.

Scanna QR-koden för att komma till Maranata på Spotify.

En skara av förstfödda

Text: Zebastian Vidén

Jag behövde, men kunde inte. Jag törstade men himlen ovanför var som koppar. Du, universums Herre – du har skapat allt genom ditt ord. Du är värdig vårt lov och pris – du är Gud. Universum vittnar om din härlighet och storhet. Galaxer, stjärnhopar, ja, allt vad kloka och visa försöker förstå och utröna, det blev till genom din vilja. Du som är ljus, du som är evig. Du är helig och rättfärdig. Allt vad godhet heter finner sin mönsterbild i dig.

Din like finns inte.

Men vi levde i mörker och kunde inte nå fram till dig med vår tillbedjan. Döden var vår början, döden var vårt mål. Det som skapats vändades. Din närhet var en förtärande eld.

– Vi sökte efter det våra hjärtan begärde. Mer förstånd, makt och skönhet. Vi sökte efter själens mättnad, och i stället för att se det underbara du planterat mitt i din lustgård, sökte vi oss förbi det – efter kunskapen – i hopp om att bestiga stjärnorna.

Fallet blev stort. En mänsklighet mötte döden. Vi blev slavar under vår stolthet – under förgängelsen. Adam blev vår herre. Syndens makt var total.

Men så kom du.

– Se, din kung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl.

Lejonet – Lammet – du vann seger, inte genom att slå ner med svärdet. Men genom att se förbi din egen storhet – för stor är du, hög och upphöjd över allt skapat, du som var till i Guds gestalt. Du som kom ned ovanifrån.

Du gick i döden för mig – och i dig finner jag liv.

Du blev min förebedjare inför vår Fader. Du blev min ställföreträdare och min garant. Ditt blod blev mitt liv. Du, min Herre och min Konung. Min brudgum.

Du förde mig tillbaka till din lustgård. Du gav mig att äta av livet själv. Livets träd som bär frukt i din närhets ljus.

Till kvinnan vid brunnen sa du att Fadern tillbes i ande och sanning. Genom ditt offer gjorde du det möjligt. Du har väckt min ande till liv och gett mig sanningen som bälte.

Nu vill jag tillsammans med skaran av förstfödda, i din församling, tillbe dig. Du som är evig, du som är helig, du som är rättfärdig. – För alltid och i evighet. ■